

МІТЛА

Хто правду чинить
– іде до світла
Іван 3,21

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Послання Папи Франциска на Великий піст 2018

«Через те, що розбуває беззаконня, любов багатьох охолоне» (Мт. 24, 12) – ці Ісусові слова, записані святим Маттеєм, стали темою цього річного послання Папи Франциска на Великий піст, представлення якого відбулося у Ватикані 6 лютого. У ньому читаємо:

«Дорогі брати й сестри, знову Господня Пасха виходить нам назустріч! Щоб приготуватися до неї, Боже Провидіння щороку пропонує нам Чотиридесятницю, «сакраментальний знак нашого навернення» (Римський Месал), яка звіщає та здійснює можливість повернутися всім серцем та всім життям до Господа.

Також і цього року прагну цим посланням допомогти всій Церкві прожити цей період благодаті в радості та істині; роблю це, піддавшись натхненню словами Ісуса з Євангелії від Маттея: «Через те, що розбуває беззаконня, любов багатьох охолоне» (24,12).

Це речення є вміщене у слові, що стосується кінця часів, та виголошене в Єрусалимі, на Оливній горі – саме там, де розпочнуться Господні Страсті. Відповідаючи на запитання учнів, Ісус провіщає великі випробування та описує ситуацію, в якій спільнота вірних може опинитися: перед обличчям болючих подій, деякі фальшиві пророки зведуть багатьох настільки, що це загрожуватиме погасити любов, що є серцем всього Євангелія.

ФАЛЬШИВІ ПРОРОКИ

Чуємо цей уривок і запитуюмо себе: які форми приймають фальшиві пророки? Вони є немов «заклиначі змій», тобто користають з людських емоцій, щоб полонити людей та привести туди, куди вони хочуть. Скільки ж то Божих дітей піддалися намовам облесливих слів про миттєві приємності, плутаючи їх зі щастям! Скільки ж людей живуть немовби зачаровані ілюзією грошей, яка в дійсності робить їх невільниками прибутку та жалюгідних інтересів! Скільки ж людей живуть, вважаючи, що є самодостатніми, й стають жертвами самотності!

Інші фальшиві пророки – це «шарлатани», які пропонують прості й безпосередні розв'язки на страждання, засоби, які, натомість, виявляються цілком неімовірними: наскільки багатьом молодим людям запропоновано фальшиві ліки наркотиків, «одноразових» стосунків, легких і нечесних заробітків! Скільки ж то людей потрапили в сіті повністю віртуального життя, в якому стосунки здаються простішими й швидшими, виявляючись потім драматично позбавленими сенсу! Ці обманники, які пропонують речі без цінностей, відбирають, натомість, найцінніше, як от гідність, свободу та здатність любити. Ця мова марносластва спонукає нас поводитися як павичі, аби далі стати смішними, а від смішного немає вороття. Це не дивує: диявол, що є «брехуном і батьком брехні» (Ів. 8, 44), завжди представляє зло як добро, а фальшиве – як істинне, аби заплутати серце людини. Кожен з нас, отожд, покликаний розпізнавати у своєму серці та досліджувати, чи не перебуває під загрозою обманів цих фальшивих пророків. Слід навчитися не зупинятися на рівні безпосереднього, поверховного, але розпізнавати те, що всередині нас залишає добрий і триваліший відбиток, бо походить від Бога і дійсно є вартісним для нашого добра.

ХОЛОДНЕ СЕРЦЕ

Данте Аліґ'єрі, описуючи пекло, уявляє диявола, що сидить на крижаному серці (Пекло XXXIV, 28-29); він мешкає серед холоду згаслої любові. Запитаймо, отже: як у нас холодне любов? Якими є ознаки, що вказують нам на любов, якій загрожує згаснення?

Тим, що гасить любов, є, насамперед, жадібність до грошей, «корінь всіх лих» (1 Тм. 6, 10); за нею слідує відкинення Бога та, отже, шукання в Ньому утіхи, віддаючи перевагу своєму відчаєві замість віради Його слова та Святих Таїнств. Все це виливається в насильство, яке чинимо проти тих, кого вважаємо загрозою нашим «забезпеченням»: ще ненароджена дитина, хвора похила віком людина, переїжджкий гість, чужинець і навіть ближній, що не відповідає нашим очікуванням.

Також і створений світ є мовчазним свідком охолодження любові: земля є отруєна небало й корисливо викинутим сміттям; моря, що також забруднені, змушені, на жаль, покривати останки жертв численних корабельних аварій вимушеної міграції; небеса, які в Божому задумі оспівують Його славу, борознять механізми, що скидають засоби смерті.

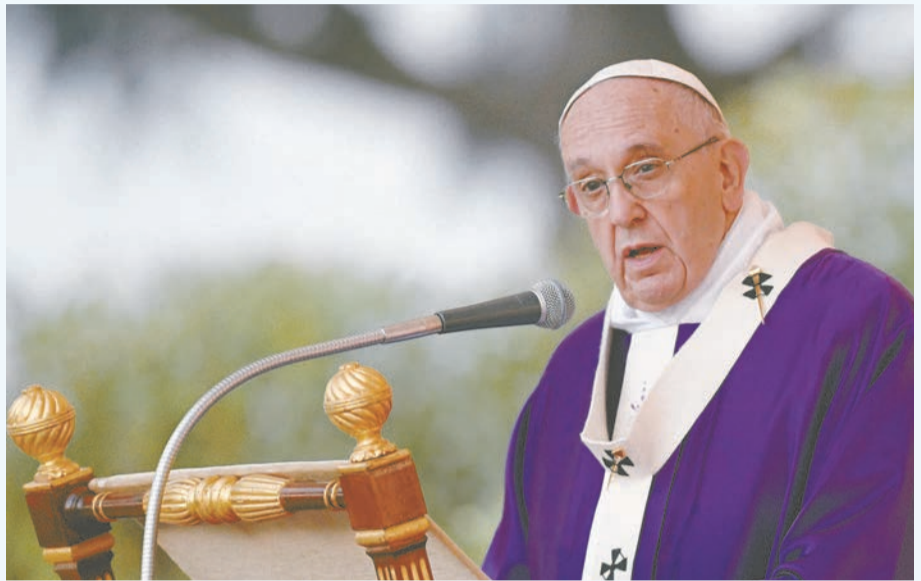
Любов холодне також і в наших спільнотах: в Апостольському напоумленні «Evangelii gaudium» я старався описати найочевидніші знаки цього браку любові. Ними є егоїстичне лінивство, безплідний песимізм, спокуса відізолюватися та втягуватися в безперервні братовбивчі війни, світська ментальність, що спонукає дбати лише про примарне, занедбуючи таким чином місіонерський запал (EG 76-109).

ЩО РОБИТИ?

Якщо бачимо у своєму серці та навколо себе шойно описані сигнали, то ось Церква, наша мати й учителька, разом з іноді гіркими ліками правди, пропонує нам в цьому періоді Великого посту солодкий лік молитви, милостині й посту.

Присвячуючи більше часу на молитву, дозволяємо нашому серцю відкривати приховані брехні, якими обманюємо себе самих (Венедикт XVI, енцикліка «Spe salvi», 33), щоб нарешті шукати відряду в Бозі. Він – наш Батько та прагне, щоб ми жили.

Практика милостині звільняє нас від жадібності та допомагає відкривати, що інший

– це мій брат, а те, що я маю, ніколи не є лише моїм. Як же прагну, аби милостиня стала для всіх справжнім та властивим стилем життя! Як же я хотів би, щоб ми, як християни, наслідували приклад апостолів та вбачали у можливості розділити з іншими наші матеріальні блага конкретне свідчення сопричастя, яким живемо у Церкві. Щодо цього, то повторюю за святим Павлом заклик, яким він заохочував коринтян зробити збірку для єрусалимської громади: «Воно бо вам личить» (2 Кор. 8, 10). Це особливим чином дійсне для Великого посту, під час якого різні організації проводять збірки для Церков і громад, які зазнають труднощів. Але як би я хотів, щоб також і в наших щоденних стосунках, перед обличчям кожного брата, що просить про допомогу, ми думали про те, що в цьому є заклик Божого провидіння: кожна милостиня – це нагода взяти участь у Божому дбанні про Його дітей; і якщо Він сьогодні послуговується мною, аби допомогти ближньому, то хіба завтра не подбає також і про мої потреби Той, якому немає рівних у щедрості? (Пій XII, енцикліка «Fidei donum», III).

Врешті, піст відбирає сили в нашого насильства, обеззброює нас та становить важливу нагоду для зростання. З одного боку, він дає нам відчуте те, чого зазнають ті, кому не вистачає навіть найнеобхіднішого, кому відомі щоденні укуси голоду; з іншого, піст виражає стан нашого духа, голодного доброти й спрагого Божого життя. Піст пробуджує нас, робить уважнішими на Бога і на ближнього, пробуджує волю слухатися Бога, який єдиний втамовує наш голод.

Я б хотів, щоб мій голос вийшов за межі Католицької Церкви, досягнувши всіх вас, людей доброї волі, відкритих на слухання Бога. Якщо ви, як і ми, засмучуєтеся поширенням беззаконня у світі, якщо ви стурбовані морозом, що паралізує серця та дії, якщо бачите послаблення відчуття спільної людськості, приєднуйтеся до нас, щоб разом призвати Бога, спільно постити й разом з нами дарувати те, що можете, для допомоги ближнім!

ПОЛУМ'Я ПАСХИ

Заохочую, насамперед, членів Церкви ревно розпочати великопосну мандрівку, підтримувані милостинєю, постом та молитвою. І якщо іноді здається, що в багатьох серцях любов погасла, то вона не згасла в Божому серці! Він дарує нам завжди нові нагоди, щоб ми могли наново розпочати любити.

Також і цього року слушною нагодою буде ініціатива «24 години для Господа», що запрошує звершувати Святу Тайну Покаяння в контексті Євхаристійної адорації. В 2018 році вона відбуватиметься в п'ятницю 9-го та суботу 10-го березня, надихаючись словами 130-го Псалма: «У Тебе є прощення». В кожній дієцезії, принаймні, один храм залишатиметься відчиненим протягом 24 годин, даючи можливість для молитви, адорації та сповіді.

В Пасхальну ніч переживатимемо промовистий обряд запалення пасхальної свічки: світло, запалюване від «нового полум'я», крок-за-кроком розвіє темряву та освітлить літургійний збір: «Нехай те світло Христа, що воскрес у славі, розвіє темряву сердець та духа» (Римський Месал), щоб усі ми могли пережити досвід учнів з Еммаусу: слухання Господнього слова та пожива Євхаристійного хліба дадуть нам знову повернутися до горіння вірою, надією та любов'ю.

Від широкого серця вас благословляю.

Не забувайте молитися за мене.

Дано у Ватикані

1 листопада 2017 р.Б.,

у свято Всіх Святих

• ЛЮТИЙ •
2018 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
140 / 2

ЗУСТРІЧ ПРАЦІВНИКІВ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

5 лютого в храмі святого священномученика Йосафата (м. Львів, вул. Замарстинівська, 134а) відбулась зустріч, присвячена працівникам охорони здоров'я Львівської архієпархії. Під час зустрічі о. Сергій Білоконь, голова референтури у справах охорони здоров'я Львівської архієпархії, провів коротку катехизу, наголосивши на необхідності сумлінного виконання працівниками служби охорони здоров'я своїх християнських обов'язків стосовно хворих та потребуючих людей, які приходять до них з проханням про зцілення. Також о. Сергій звернув особливу увагу на важливість присутності молитовної тиші в житті кожного християнина і, зокрема, працівника медицини.

Підсумком зустрічі став молебень до блаженного священномученика Миколая Чарнецького та благословення освяченою оливою – як завдаток витривалого та сумлінного служіння медиків потребуючим пацієнтам на майбутнє.

о. Сергій БІЛОКОНЬ,
референт у справах охорони здоров'я
Львівської архієпархії

ВШАНУВАННЯ СЯТОГО ІВАНА БОСКО У ЛЬВОВІ

3 нагоди вшанування пам'яті святого Івана Боско, засновника Згромадження салезіян, 31 січня у храмі Покрови Пресвятої Богородиці (м. Львів, вул. Личаківська, 175) оо. салезіян відбулася Божественна Літургія. Під час Літургії склала Обіцянку служіння в харизмі св. Івана Боско сім'я Награда, яка долучилася до спільноти салезіянських співпрацівників.

Опісля присутні мали нагоду почастуватися кавою у парафіяльній кав'ярні та поспілкуватися.

За матеріалами: Львівська архієпархія УГКЦ

РІЗДВЯНІ ВІДВІДИНИ СІМЕЙ ФОНДУ ГЕНРІ НОУЕНА

4 лютого Молодіжний хор Архикатедрального собору святого Юра відвідав з колядою сім'ї, якими опікується Благодійний фонд Генрі Ноуена. У різдвяному часі хор відвідує підопічні сім'ї вже четвертий рік поспіль, адже багато хористів є волонтерами Фонду.

За матеріалами: Львівська архієпархія УГКЦ

У ВИННИКАХ ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ МОЛОДІЖНОГО САЛЕЗІЯНСЬКОГО РУХУ

3 лютого у Винниках під Львовом відбулася зустріч Молодіжного салезіянського руху. Основне завдання зустрічі полягало у переосмисленні спілкування між поколіннями, адже для молодих людей тема взаєморозуміння між ними та батьками і загалом старшими є актуальною і важливою.

Молодіжна зустріч розпочалася зі святої Літургії, після якої організували квест. Під час гри увага учасників була сфокусована на осіб, дотичних до життя та діяльності святого Івана Боско. Це, зокрема, мати Маргарита, Луїджі Комолло, отці Калосо та Кафасо.

Згодом молодь мала можливість попрацювати в командах та поставити запитання батькам аніматорів, торкаючись тем, що є цікавими для молоді людини.

Під час зустрічі організатори – аніматори салезіянського руху, молодь з Києва та винниківської ораторії, разом з отцем Максимом Рябухою – також представили гасло 2018 року. Цьогоріч салезіянська спільнота буде роздумувати над словами: «Плекаймо мистецтво слухати і супроводжувати» разом з євангельською цитатою «Дай мені, пане, тієї води» (Ів. 4, 15). Отець Максим наголосив на тому, що «молодь знає, що є місце, де їх завжди чекають. І це місце творимо ми... Слухати в тиші – це чути голос Божий. Бути в тиші – це завжди можливість навчитися слухати, що є умовою нашого життя». А ще він зауважив: «Якщо ми хочемо навчитися слухати, то маємо навчитися помовчати... Слухати – це мати відвагу не лише слухати голос Божий, а йти за ним».

Після спільної молитви отець Анатолій Гецянин подякував організаторам зустрічі та усій молоді і запросив її бути для своїх однолітків прикладом у вірі та супровідниками. «Те, що ви пережили протягом сьогоднішнього дня, – сказав священник, – не можете залишити просто тут. Ви маєте нести цей досвід віри, взаємного спілкування, ділення пережитого і ділитись цим всім зі своїми однолітками у вишах, коледжах чи школі, бути для них супровідниками».

За матеріалами www.sdbua.net

8 лютого, в рамках робочого візиту до Львова, на Святоюрському пагорбі побував прем'єр-міністр України Володимир Гройсман. Високий гість відвідав Архикатедральний собор святого Юра та

8 лютого викладачі на чолі з ректором о. Богданом Прахом та цьогорічні випускники Українського католицького університету зустрілися у Митрополичих палатах на Святоюрській горі з Високопреосвященним владикою Ігорем, Архiepіскопом і Митрополитом Львівським. Митрополит висловив вдячність за плідне навчання в університеті та побажав випускникам успішного подальшого розвитку і праці на благо Церкви та держави, вділивши їм архієрейське благословення.

Митрополит зустрівся з випускниками та викладачами УКУ

Владика Володимир відвідав колегіум «Канізіанум» у м. Інсбрук

2 лютого, у день празника Стрітєння Господа Нашого Ісуса Христа за григоріанським календарем, св. Літургію в українській греко-католицькій каплиці святих Володимира і Ольги колегіуму «Канізіанум» в Інсбруку (Австрія) очолив Преосвященний владика Во-

лодимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, котрий свого часу також здійснював свої докторські студії в Тіролі. Архієреєві співслужив отець Роман Птасюк – священник Сокальсько-Жовківської єпархії УГКЦ, докторант богословського факультету Інсбруцького університету. Співом Літургію супроводжували українські студенти-богослови, які також студіюють в Інсбруку. Участь у молитві взяла також найстарша парафіянка інсбруцької парафії пані Марта.

Після читання Євангелії владика звернувся до присутніх зі словами літургійної гомілії. У своєму слові він описав Стрітєння як свято зустрічі, зокрема, і зустрічі поколінь. Проповідник порівняв зустріч Симеона з Ісусом із стосунками між старшим та молодшим поколіннями у сучасному світі. Також владика

ка застановився над тим, що кожен, незалежно від віку, є членом Церкви, а тому має брати в її житті однаково активну участь. У своєму слові владика також розмірковував над нашою присутністю в храмі, зокрема, зазначивши, що година чи півтори, які ми віддаємо Богові, беручи участь у недільному богослужінні, чи навіть кілька годин, проведені із Богом при щоденній участі в Літургії, є незрівнянно мало в порівнянні зі 168-ма годинами, які є в тижні. Владика побажав присутнім проводити більше часу з Богом, адже таке проведення часу – інвестиція у вічність.

Після Божественної Літургії відбувся Чин благословення свічок. На завершення отець Роман подякував владіці за спільну молитву та пастирське слово і виголосив йому многоліття.

Іменовано нового синкела у справах духовенства Львівської архієпархії

26 січня в штаті курії Львівської архієпархії відбулися зміни: о. Сергія Ковальчука відкликано з уряду синкела Львівської архієпархії у справах духовенства і священничих родин; натомість синкелом Львівської архієпархії у справах духовенства і священничих родин іменовано о. Юрія Чудяка.

Довідка:

о. Юрій Чудяк народився 17 лютого 1978 року, ієрейські свячення отримав 6 червня 2004 року. Зараз є адміністратором парафії Успення Пресвятої Богородиці у м. Пустомити та протопресвітером (деканом) Пустомитівського деканату.

Референт медичного капеланства відвідав Центр реабілітації «Галичина»

7 лютого референт медичного капеланства Львівської архієпархії о. Сергій Білоконь здійснив на запрошення медичного капелана о. Володимира Дмитріва візит до центру реабілітації осіб з інвалідністю «Галичина».

Під час зустрічі о. Сергій подякував о. Володимиру за сумлінне сповнення душпастирської опіки щодо повірених йому людей. Також о. Сергій подякував лікарському персоналу та пацієнтам закладу за їх добре прагнення духовного наповнення центру, а також за їхню жертвенність та співпрацю з Львівською архієпархією УГКЦ.

На завершення о. Сергій передав їм примірники книги «Навіки живі в пам'яті» – путівник для сімей

загиблих (авторства о. Руслана П'ясти, голови медичного капеланства УГКЦ) та висловив сподівання, що саме тут цей путівник принесе найбільшу користь, оскільки саме в цьому місці люди, як ніде інакше, знайомі з втратою близьких людей. о. Сергій БІЛОКОНЬ, референт у справах душпастирства охорони здоров'я Львівської архієпархії УГКЦ

День відкритих дверей у Львівській духовній семінарії

семінарійних організацій представив брат Орест Апостолюк у конференц-залі.

До майбутніх семінаристів звернулися також о. Іван Глова, префект семінарії, та о. Володимир Крушельницький, канцлер семінарії, розповівши про необхідні документи для вступу.

Відтак розпочались майстер-класи з плетіння чоток і випікання просфор. Пізніше усі мали можливість відпочити та пограти у футбол або ж настільний теніс.

На завершення усі помолились Вечірню, яку очолив о. Євген Станішевський, духівник семінарії. Отець на духовній науці наголошував на покорі, яку семінаристи мають проявляти під час семінарійної формації. На закінчення о. Іван Глова вручив кожному сертифікат учасника та скромні подарунки.

За матеріалами Медіа-центру ЛДС

іконостас, який допомагає входженню у простір молитви для особистого пережиття Бога.

Щира подяка всім жертводавцям і добродіям, які спричинилися до появи іконостасу та розпису святилища у каплиці св. Миколая Чудотворця, адже «крутяни», споглядаючи образи на іконостасі, зможуть глибше пізнати Господа.

За матеріалами: Капеланство.info

Засідання пасторальної ради Львівської архієпархії УГКЦ

6 лютого відбулося засідання пасторальної ради Львівської архієпархії, яка об'єднує різні комісії і відомства курії. Засідання відбулося під головуванням о. Павла Цвюка, синкела у справах мирян ЛА УГКЦ. На засіданні обговорили актуальні виклики і плани для праці на найближчий

час. Доповідь на зустрічі мав координатор стратегії розвитку Церкви 2020 «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом» у Львівській архієпархії о. Павло Дроздяк, який представив план стратегії на 2018 рік, а саме – «Молитва, її місце у парафіяльному житті».

Також представити себе мав нагоду новопризначений керівник Фондації духовного відродження о. Любомир Гладюк, який зараз виконує також повноваження голови Молодіжної комісії Львівської архієпархії.

За матеріалами: Львівська архієпархія УГКЦ

ДИТЯЧО-ЮНАЦЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ «РІЗДВЯНІ ДЗВІНОЧКИ»

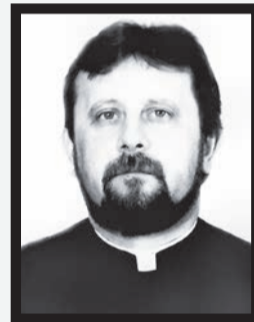
4 лютого у Сокольницькому деканаті відбувся другий дитячо-юнацький фестиваль «Різдвяні дзвіночки». Фестиваль приймала парафія Введення в храм Пресвятої Богородиці в селі Малечковичі. Участь у фестивалі взяли діти та молодь з парафій свв. апп. Петра і Павла (с. Басівка), Успення Пресвятої Богородиці (с. Годовиця), св. Івана Богослова (с. Зимна Вода), Успення Пресвятої Богородиці (с. Лапаївка), Введення в храм Пресвятої Богородиці (с. Малечковичі), Зіслання Святого Духа (с. Наварія), св. влчк Димитрія (с. Оброшино), Преображення ГНІХ (с. Скнилів), Різдва Пресвятої Богородиці (с. Сокольники) та ансамбль бандуристів «Кобзарівна» Державної дитячої школи мистецтв №10 (м. Львів).

На фестивалі діти прославляли Бога у колядах, шедрівках, віншуваннях та вертепом. Можна було почути як старі колядки, так і колядки на новий манер; також пролунала колядка з АТО у супроводі музичних інструментів.

Фестиваль закінчився урочистим врученням грамот учасникам і – за традицією – невеличким пампушковим частуванням учасників та гостей свята.

ВІДІЙШОВ ДО ВІЧНОСТІ ІЄРЕЙ МИХАЙЛО БАЙДАКА

1 лютого у селі Лісновичі Городоцького району відбувся похорон о. Михайла Байдаки, який останні роки свого життя сповнював служіння у каплиці Шпиталю ім. Митрополита Андрея Шептицького.

Напередодні, 31 січня, було звершено чин священнического парастасу. Із тілом священника прошалися його рідні та близькі, духовенство та повірені отцю Михайлу вірні.

Висловлюємо співчуття рідним та близьким отця з приводу втрати. Вічна пам'ять!

Біографія

Ієрей Михайло Байдака народився 21 листопада 1957 року в с. Бердихів Яворівського району. Дияконське рукоположення отримав 22 березня 1991 року з рук владики Юліана (Вороновського). Пресвітерське рукоположення отримав 16 травня 1991 року з рук Блаженнішого Мирослава Івана (Любачівського).

З 14 листопада 1991 року по 14 березня 1997 року виконував душпастирське служіння на парафії Архистратига Михаїла (м. Львів, вул. Зелена, 385) Сихівського деканату; з 14 березня 1997 року по 4 березня 2003 року душпастирював на парафії Архистратига Михаїла у с. Ставчани Пустомитівського району Сокольницького деканату.; з 4 березня 2003 року по 10 червня 2004 року сповнював уряд сотрудирика парафії св. влчк Димитрія в с. Оброшино Пустомитівського району Сокольницького деканату; з 25 червня 2004 року по 21 липня 2014 року був сотрудиником парафії свв. Володимира і Ольги м. Львова (Франківського деканату). З 21 липня 2014 року і до смерті сповнював служіння у каплиці Шпиталю ім. Митрополита Андрея Шептицького.

За матеріалами: Львівська архієпархія УГКЦ

ПАПА ФРАНЦИСК ПРОДОВЖИВ МАНДАТ ГЛАВИ УГКЦ В ПАПСЬКІЙ РАДІ СПРИЯННЯ ЄДНОСТІ ХРИСТІЯН

Окремим декретом Святіший Отець Франциск продовжив Блаженнішому Святославу мандат членства в Папській раді сприяння єдності християн. Про це Главу УГКЦ у своєму листі повідомив кардинал Курт Кох, президент цієї дикастерії Ватиканської курії.

Рішення Святішого Отця, йдеться в листі кардинала Коха, «зміцнює нашу з Вами тісну співпрацю та дає можливість і надалі збагачуватися Вашою компетентністю, гармонійно поєднуючи Ваші обов'язки та відповідальність із тими, що їх Святіший Отець доручив нашій дикастерії».

Це вже другий п'ятирічний мандат членства Блаженнішого Святослава у Папській раді сприяння єдності християн з моменту його обрання Главою УГКЦ. Членами цієї дикастерії є 15 кардиналів та інші експерти з питань екуменічного діалогу. Завданням Ради є плекання автентичного екуменічного духу згідно з декретом Другого Ватиканського Собору «Unitatis redintegratio» та співпраця з іншими християнськими Церквами.

Секретаріат Глави УГКЦ в Римі

НОВА КНИГА ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР» – «СКРОМНИЙ СИН ЗЕМЛІ ПЕРЕМИСЬКОЇ»

На початку лютого 2018 року у львівському видавництві отців-василіян «Місіонер» вийшла нова книга «Скромний син землі Перемиської – отець Партеній Петро Павлик». Вона скомпонована у вигляді розмови з головним героєм о. Партенієм, з вл. Глібом Лончиною, с. Модестою Сенік та іншими.

Книга розповідає про життя українського хлопця з Бушкович під Перемишлем, який у 16-річному віці виїхав на заклик митрополита Андрея Шептицького до далекого міста Гроттафerrat в Італії, неподалік Риму. Там він став ченцем-василіянином, а згодом – священником, здобув високу освіту і професію – видавав книжки. І хоч не повернувся на рідні землі, о. Партеній понад усе любить Україну і старається працювати для неї навіть тепер, коли йому вже 99 років.

У спогадах головного героя відображені історичні події: о. Партеній розповідає про важкі пережиття своєї родини, як був змушений залишити рідні Бушковичі й шукати пристановища в підсоветській Україні. Він свідчить про переслідування Української Греко-Католицької Церкви по обидва боки кордону з Польшею, розповідає про облаштування життя українців на поселеннях, згадує про тяжкі пережиття кардинала Йосифа Сліпого, єпископів Й.Кошиловського, В.Величковського, І.Лятишевського, о. Гриника, о. Чорняка (з Журавиці, коло Перемишля).

Книга проілюстрована унікальними архівними світлинами. Видання зроблене з науковим підходом: має широкий іменний та географічний покажчик, розлогі коментарі. Рецензентами є відомі українські науковці, фахівці у відповідних галузях науки – професор Іван Монолатій та кандидат філологічних наук Євген Луцько.

Автор книги – Люда Бублик – перекладач, дипломат, викладач, доктор філософії Українського Вільного Університету Мюнхена (Німеччина). Тема її докторської праці – «Збереження національної самосвідомості українців у Німеччині та Польщі протягом 1990-2010 рр.». Вона є співзасновницею Ризької української школи (Латвія), засновницею суботньо-недільної школи у Варшаві, а також дослідницею в галузі духовності українського народу, проблем взаємин Церкви і суспільства, церковного служіння мирян, працює над проблемами українсько-польських взаємин впродовж ХХ ст.

За матеріалами офіційного сайту ЧСВВ

«Священники не можуть брати участь у політичному процесі, а мають лише виховувати мирян бути відповідальними», – єпископи УГКЦ

Священнослужителі не можуть ані агітувати за будь-яку політичну силу, ані вказувати вірним, яку політичну партію чи партійну орієнтацію вони повинні обирати. Духовенству УГКЦ заборонено брати безпосередню участь у політичному процесі, використовувати свій сан для політичної агітації. Про це мовиться у 2-му розділі «Заохочення до участі в суспільно-політичному житті» душпастирського порадики «Покликання мирян до участі в суспільно-політичному житті країни», в якому Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав та Синод Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ закликають вірних брати активну участь у суспільно-політичному житті країни.

«Священниче служіння несумісне з обійманням посади в громадсько-політичних чи державних структурах. Душпастирі, натомість, мають обов'язок виховувати мирян до зрілого і відповідального служіння своєму народові незалежно від особистого покликання до участі в житті суспільства. Метою такого пастирства є формування зрілого християнського сумління як здатності кожної віруючої людини чути внутрішній голос Божий, що допоможе їй самотійно, правильно

та відповідально здійснювати власний суспільно-політичний вибір», – зазначається в порадику.

Обов'язком Церкви, відзначають єпископи, як спільноти віруючих людей, у суспільній сфері є сприяння та служіння загальному добру суспільства, зокрема, через оцінювання політичних процесів у світлі принципів соціального вчення, укладеного на основі Євангелія. Здійснюючи свою вчительську місію, Церква, проте, не претендує бути політичним гравцем, лобіюючи інтереси конкретних політичних сил чи осіб.

Владики наголошують, що участь у суспільно-політичному житті своєї держави є і має бути зобов'язанням, яке повинні взяти на себе насамперед миряни, сприймаючи її як невід'ємну частину власного християнського покликання. Цю участь не слід обмежувати членством чи діяльністю у політичних партіях – вона має поширюватися на всі сфери громадянського суспільства. Особливу увагу, наголошується, тут слід звернути на активну участь у діяльності виборних органів місцевого самоврядування – цієї кузні кадрів, де під пильним оком ближніх виконуються характери справжніх державних мужів.

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ на зустрічі з послами G7: «Ми перемаємо у війні з Росією, але час настання перемоги залежить від швидкості і якості реформ»

6 лютого в Києві Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав разом з іншими членами ВРЦіРО зустрівся з надзвичайними і повноважними послами країн «Великої сімки» (G7) задля обговорення питань свободи віросповідання і державно-конфесійних відносин у міжнародному вимірі та участі об'єднаної релігійної спільноти України як частини структурованого громадянського суспільства у процесі реформ в Україні.

У своєму слові Предстоятель УГКЦ відзначив, що це цікавий момент прямого діалогу спілкування між дипломатами такого високого рівня і представниками простих українців, представниками громадянського суспільства. Блаженніший Святослав наголосив, що релігійне середовище України, глави Церков, очільники різних релігійних спільнот відзначають суспільну відповідальність за долю України, за долю українського народу і нашої держави: «Сьогодні саме релігійні діячі, хоч це дивно чути і вам, і нам, мають чи не найбільший кредит довіри громадян України. Це збільшує нашу відповідальність. Бо кожне

звернення, зокрема, зроблене нами всіма разом як Всеукраїнської ради Церков, має надзвичайно великий вплив на долю нашого народу».

Глава УГКЦ відзначив важливість питання реформ, які сьогодні потрібно пережити Україні як державі і українському суспільству. «Ми сьогодні вам дуже вдячні, що світова спільнота є на боці України, яка веде замовчану війну проти російського агресора. Ми переконані, що український народ перемає в тій війні. Але час настання перемоги також залежить від рівня і швидкості внутрішніх реформ, які потрібно пережити українській державі», – сказав він. За його словами, реформи, які перед нами сьогодні стоять, є різними. «Одні, – вважає Блаженніший Святослав, – можуть давати швидкі політичні дивіденди

нашим політикам, владі та опозиції, тому вони радше будуть багато на ті теми говорити. Але часто наші політики не бачать дальшої перспективи, бо всі вони думають термінами наступних виборів, які будуть через рік. Тому їхні програми недовготривалі. Але бачення, яке маємо ми, як представники Церков і релігійних організацій, є дальшим. Бо ми знаємо, що політики приходять і відходять, а український народ і українські Церкви та релігійні спільноти залишаються».

Є, продовжив Глава Церкви, й інші реформи, які, на думку світового співтовариства, є життєво необхідними для України, але вони не принесуть швидких політичних дивідендів і можуть бути болючими для простих українських людей. Але ми знаємо, що їх потрібно робити вже сьогодні, хоча вони дадуть свої

результати за два, три чи п'ять років. «Тому тут Церква часто виступає як добра мама. Коли в дитинстві в нас болів зуб, то мамі треба було перекопати нас піти до лікаря. Гадаю, що наша суспільна відповідальність як Церков і релігійних організацій може бути подібною. Ми можемо бути таким каталізатором реформування нашого суспільства в нашому служінні, як мати і вчителька для своїх людей. Зокрема, минулого року Церкви і релігійні організації підтримали дві важливі реформи. Це медична і освітня реформи», – сказав Глава Церкви.

На його погляд, поки що залишається незрозумілим, які нагальні реформи обов'язково треба провести для перемоги України вже цього року. «Ми знаємо, що цей рік може бути турбулентним для нашого суспільства. Ми можемо співпрацювати для миру, стабільності, розвитку справжньої демократії в Україні, аби перед виборами, які нас очікують, українське суспільство справді зрозуміло, що потрібно зробити і якою дорогою потрібно йти», – зауважив насамкінець Блаженніший Святослав.

16 січня у Львівській духовній семінарії Святого Духа відбулися урочистості з нагоди відзначення 50-річного ювілею Правлячого єпископа єпархії святого Миколая з осідком в Чикаго (США) Венедикта (Алексійчука). Усіх запрошених гостей наперед повідомили про бажання владики Венедикта: замість різних подарунків зібрати кошти для стипендій семінаристам духовних семінарій УГКЦ.

Урочистості розпочалися подячним молебнем до Пресвятої Богородиці, який очолив владику Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, у супроводі семінарийного хору. Гості свята мали можливість привітати владика Венедикта з уродинами та зробити пам'ятне фото. Серед присутніх були рідні та друзі, представники влади, єпископи, духовенство УГКЦ та інших конфесій. Під час святкової трапези

У День пам'яті жертв Голокосту в Римі вручили Відзнаку блаженного Омеляна Ковча

27 січня, у День пам'яті жертв Голокосту, у Римі, в соборі Святої Софії, розпочалася церемонія вручення Відзнаки священномученика Омеляна Ковча – греко-католицького священика, послідовника митрополита Андрея Шептицького, який в часи Другої світової рятував євреїв, за що був ув'язнений і загинув у концтаборі «Майданек». Цю відзнаку з 2010 року під патронатом Отця і Глави УГКЦ щорічно вручають за особистий життєвий приклад жертвності та гуманізму, героїчні вчинки у служінні людині та задля примирення і порозуміння між народами.

Предстоятель УГКЦ Блаженніший Святослав

привітав усіх присутніх у базиліці Святої Софії в Римі, промовляючи: «Вітаю вас у особливому храмі, збудованому ісповідником віри, нашим патріархом Йосифом Сліпим. Цей храм, окрім того, що багато десятиліть був престольним храмом Глави нашої Церкви на вигнанні, він був єдиним місцем, де українці, розсіяні по всьому світу, могли збиратися і пом'янути невинно убієнних братів і сестер, навіть не знаючи, де їхні могили». Він розповів, що саме в крипті собору Святої Софії родина отця Омеляна встановила першу меморіальну таблицю на його честь, оскільки не мали іншого місця на землі, де можна було б його пом'янути і помолитися за нього.

Глава Церкви привітав усіх тих, які, на думку Комітету із вшанування пам'яті отця Омеляна, є втіленням і продовженням його справи, його духу, його місії. «Дякуємо за те, що ви робите. Через вас ми справді можемо бачити, як діє Бог в екстре-

Ювілей владики Венедикта

виступили духовий оркестр семінарії, октет «Теофорос» та семінарийний гурт «Sofiband».

Десять відсотків від загальної суми, яку вдалося залучити спільними зусиллями з нагоди 50-річчя владики Венедикта, скерують на формування стипендій для семінаристів, які навчаються в Тернопільській, Ужгородській, Дрогобицькій, Івано-Франківській та Київській духовних семінаріях (по дві стипендії на кожну семінарію). Решту суми буде передано для створення стипендіального фонду для семінаристів Львівської духовної семінарії.

Визначатимуть стипендіатів ректорати духовних семінарій. Назва стипендії – «Ректорська стипендія». Відповідальними за реалізацію проекту є БО «Фундація духовного відродження» Львівської архієпархії УГКЦ та Львівська духовна семінарія Святого Духа.

Формування стипендій для виховання майбутніх душпастирів фінансово підтримали єпископи та священики УГКЦ, підприємці Львова і друзі владики Венедикта. Найбільшу пожертву склала мати владики Бориса (Гудзяка) Ярослава Гудзяк – 140.000 грн.

Інформацію надав о. Тарас МИЛЯН

мальних обставинах. Здавалося б, там, де немає Бога. Але ви вашим словом, вашою присутністю, вашим служінням Його виявляєте. Нехай сьогоднішня подія, постать отця Омеляна, його слова, свідчення про те, як можна дійсно вповні побачити Бога, навіть серед пекла на землі, буде закликком для кожного з нас», – побажав Предстоятель УГКЦ.

Голова Комітету Іван Васюник перед нагородженням лауреатів розповів, що свідчення правди сьогодні є у слові геніальної української письменниці Оксани Забужко, це свідчення є в подвигу юної волонтерки Яни Зінкевич, це свідчення є в науковій і моральній чесності визначного історика сучасності Тімоті Снайдера. Про Україну свідчить наш друг і побратим польський дипломат Ян Томбінські. Україну зігриває любов Бригіти Вебер, яка стала втіленням добра для багатьох наших співвітчизників, особливо українських дітей. «Кожне з цих визначних імен віднині об'єднує ще одне ім'я – ім'я Омеляна Ковча», – вважає голова Комітету. Відтак, Відзнаку блаженного Омеляна Ковча було вручено німецькій благодійниці Бригіті Вебер, письменниці Оксані Забужко, волонтерці Яні Зінкевич, історичу Тімоті Снайдеру та дипломату Яну Томбінському.

Джерело: Департамент інформації УГКЦ

У ДРОГОБИЦЬКІЙ КОЛОНІЇ
ЄПИСКОП МОЛИВСЯ РАЗОМ З УВ'ЯЗНЕНИМИ
4 лютого в державній установі «Дрогобицька виправна колонія №40», у каплиці свв. Бориса і Гліба, відбулася свята Літургія за участю владики Григорія (Комара), єпископа-помічника Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ. Молитовний спів під час Служби Божої провадили семінаристи Дрогобицької семінарії блаженних священномучеників Северина, Віталія та Якіма.

Проповідь владики Григорія була присвячена Дневній особливій увазі до в'язничного служіння. У ній він розкрив головне покликання Церкви – освячення Божого люду. Це освячення є покликанням кожної людини, що приходить на світ. Проте здійснити це покликання неможливо без дороги покаяння, яка для людини є особистим змаганням з гріхом, в якому Божа ласка співдіє з зусиллями каяника.

Окрім семінаристів, установу відвідують волонтери БФ «Карітас», які готують духовні бесіди про звільнення від узалежнення та його профілактику після виходу із в'язниці.

Джерело: Пенітенціарне душпастирство УГКЦ

«ШКОЛА МОЛОДІЖНОГО ХРИСТІАНСЬКОГО ЛІДЕРСТВА» НА СТРИЙШИНІ

9 лютого з благословення єпарха Стрийського Тараса (Сеньківа) розпочала свою діяльність «Школа молодіжного християнського лідерства» Стрийської єпархії. Цього дня у Стрию відбулася урочиста академія з нагоди відкриття «Школи», а відтак розпочався перший навчальний модуль.

Метою «Школи» є виховувати молодих активних осіб, даючи їм найкращу всебічну підготовку та інструменти для особистісного розвитку, які дозволять їм розкрити себе, обрати свій шлях і в майбутньому практикувати відповідальне лідерство на благо Церкви та України.

Учасники «Школи» отримали можливість розвинути комунікативні, лідерські, фандрейзингові здібності; здобути навички ефективної роботи в команді; навчитися вирішувати конфлікти, стратегічно мислити, планувати та керувати процесами; отримати теоретичні та практичні навички з написання та реалізації власного проекту. У межах ШМХЛ створюється простір та умови для поглиблення віри й особистого духовного зросту кожного із учасників через організацію духовно-виховних заходів, духовного наставництва та інтегрованого курсу євангелізації.

За матеріалами Стрийської єпархії УГКЦ

ВПЕРШЕ СВЯЩЕНИК УГКЦ ОТРИМАВ СТУПІНЬ ДОКТОРА З СОЦІАЛЬНОЇ ПЕДАГОГІКИ

26 січня в Папському салезіянському університеті відбувся захист докторської дисертації отця Василя Кулиняка. Тема дисертації: «Виховання в чеснотах як превентивний захід. Побудова теоретичної основи виховання в чеснотах згідно з філософським вченням А.Макінтайра як засіб запобігання алкоголізму серед підлітків в українській школі».

Метою дисертації було представити віновлення вчення про чесноти, подане А.Макінтайром, і розробити теоретичну основу для виховання українських підлітків у чеснотах. У своїй дисертації о. Василь проаналізував причини, методи й середовища розвитку алкоголізму серед підлітків в Україні й те, як алкоголізм впливає на особу та суспільство. Під час дослідження священник дійшов висновку, що основною причиною алкоголізму є брак системи виховання, яка б допомогала підліткам досягати психо-фізіологічної зрілості, долати життєві труднощі, розвивати життєві навички та почуватися щасливими. У завершальній частині дисертації о. Василь представив методи запобігання алкоголізму, зокрема, як завдяки чеснотам можна розвивати особисті психо-фізіологічні задатки у підлітків та сприяти їх розвитку як зрілих осіб. Особливе завдання в цьому процесі відводиться сім'ї, Церкві, школі й одноліткам. За словами священника, філософсько-богословське вчення про чесноти повністю збігається із вченням про «Життєві навички», запропонованим Всесвітньою організацією охорони здоров'я як методом запобігання психо-фізіологічним залежностям.

Беручи до уваги наукову дисертацію та її представлення, наукова комісія, очолювана ректором університету о. д-ром Мауро Мантовані, прийняла рішення надати отцю Василю Кулиняку науковий ступінь доктора соціальної педагогіки. Отець Василь Кулиняк став першим священником УГКЦ, що отримав ступінь доктора з цієї дисципліни.

Прес-служба Самбірсько-Дрогобицької єпархії

Мандруючи Інтернетом

ПАПА ФРАНЦИСК: КОРУПЦІЯ – СМЕРТОНОСНИЙ ПРОЦЕС, ЯКИЙ ЖИВИТЬ КУЛЬТУРУ СМЕРТІ

«Що лежить в основі рабства, безробіття, занедбаного стану спільних благ та природи? Корупція, що є смертоносним процесом, який живить культуру смерті. Бо пожадання панувати й володіти не знає меж», – цими словами Папа Франциск розпочав відеопредставлення молитовного намірення на лютий 2018 року, наголошуючи: «Корупцію неможливо подолати мовчанням». За словами Святішого Отця, «ми повинні говорити про неї, викривати її зло, зрозуміти її, щоб змогли проявити волю, аби милосердя переважало над дріб'язковістю, краса – над нищістю». З цього випливає заклик: «Разом молимося за те, щоб люди, які мають матеріальну, політичну чи духовну владу, не піддавалися опануванню корупцією».

Вперше до представлення молитовного намірення було залучене відомство Римської Курії. В осідку Дикастерії служіння цілісному людському розвитку 1 лютого відбулася прес-конференція з нагоди представлення згаданого відеоролика, який «Всесвітня мережа молитви» підготувала разом із цим відомством. Така співпраця є черговим етапом започаткованого Дикастерією процесу, що розпочався міжнародними дебатами на тему корупції, які відбулися у Ватикані в червні минулого року.

Джерело: Радіо Ватикану

ПАПА ФРАНЦИСК: «ПРОПОВІДЬ ПОВИННА БУТИ ДОБРЕ ПІДГОТОВАНОЮ ТА КОРОТКОЮ»

Через читання з Євангелія та проповідь під час Літургії Слова Бог веде діалог зі своїм людом, і якщо ми займемо позицію слухання Божого Слова, то через нього наведемо й будемо переіменовані – так Папа Франциск підсумував своє повчання, виголошене під час загальної аудієнції, що відбулася 7 лютого в залі Павла VI у Ватикані.

У цьому контексті Глава Католицької Церкви наголосив, що той, хто проповідує, повинен «добре звершувати своє служіння», чинячи дійсну послугу всім, хто бере участь у Божественній Літургії, «але також і ті, які слухають, повинні виконати належне їм», насамперед «надаючи відповідну увагу», уникаючи суб'єктивних претензій і пам'ятаючи про те, що кожен проповідник «має свої сильні сторони та обмеження».

«А той, хто виголошує проповідь, повинен усвідомлювати, що не робить якусь власну чинність, але, проповідуючи, дає голос Ісусові, проповідує Ісусове слово. Проповідь повинна бути підготовленою та короткою», – зауважив Папа, розповівши, як одного разу батько одного священика хвалився, що, мовляв, дуже задоволений, бо «разом з друзями знайшов церкву, де під час святої Меси нема проповіді».

«Як же часто, – зауважив Папа, – можемо побачити, як під час проповіді дехто дрімає, інші розмовляють або виходять викурити сигарету... Так, це правда, і ви це добре знаєте. Тому прошу, щоб проповідь була короткою, але добре підготовленою. Як готується проповідь, дорогі священики, диякони та єпископи? Молячися, вивчаючи Боже Слово та готуючи ясний і короткий синтез, що не повинен тривати довше 10 хвилин».

Підсумовуючи, Папа підкреслив, що під час Літургії Слова Бог провадить діалог зі своїм людом, який «слухає Його уважно та шанобливо», розпізнаючи Його «присутнім і діючим». Тож якщо займемо позицію слухання Доброї Новини, вона наведе нас і переіменить, зробивши здатними «змінити себе самих і світ».

Папа оголосив на 23 лютого День молитви і посту за мир

«Перед обличчям трагічного затягування ситуацій конфлікту в різних частинах світу запрошую всіх вірних провести 23 лютого ц.р., в п'ятницю першого тижня Великого посту, спеціальний День молитви і посту за мир», – із такими словами Папа Франциск звернувся до вірних, промовляючи після проказування молитви «Ангел Господній» в неділю, 4 лютого, додаючи: «Ми особливо жертвуватимемо його за населення Демократичної Республіки Конго та Південного Судану. Як і при інших схожих нагодах, запрошую також братів і сестер некатоліків та нехристи-

ян приєднатися до цієї ініціативи відповідним для себе способом, але всі разом».

Глава Католицької Церкви наголосив, що «Небесний Отець завжди вислуховує Своїх дітей, які взивають до Нього серед

болю та журби, «зціляє розбиті серця та перев'язує їхні рани» (Пс. 147, 3)». «Звертаюся зі щирим закликом, аби також і ми прислухалися до цього воцання та запитували себе у сумлінні перед Богом: «Що я можу зробити на користь миру?» Без сумніву, можемо молитися, але не лише це: кожен може конкретно сказати «ні» насильству, наскільки це залежить від нього чи від неї. Бо перемоги, здобуті шляхом насильства – це фальшиві перемоги, в той час, як трудитися задля миру приносить користь усім!» – наголосив він.

Джерело: Радіо Ватикану

Папа: Лихварство принижує та вбиває; протидією йому є поміркованість

В основі фінансових та економічних криз лежить концепція життя, яка ставить на перше місце місце прибутку, а не людську особу. Папа Франциск вкотре повторив цю думку, приймаючи в суботу, 3 лютого, членів італійської Національної ради протидії лихварству ім. Івана Павла II, що об'єднує кілька десятків фондів, задіяних у боротьбу з цим явищем по всій країні.

В зустрічі взяли участь провідники Ради та відповідних фондів, волонтери, які допомагають жертвам лихварства та азартних ігор, консультанти, адвокати та експерти. Перед зустріччю зі Святішим Отцем вони були на святій Месі, яку з цієї нагоди при катедральному престолі базиліки святого Петра очолив кардинал Анджело Комастрі, а також помолилися при гробі святого Івана Павла II, на честь якого назване їхнє об'єднання.

Папа Франциск зазначив, що уважно слідкує за боротьбою з лихварством, назвавши гідною визнання працю фондів, які протягом чверті століття своєї діяльності врятували з лабет лихварського боргу понад 25 тисяч сімей, допомагаючи повернути гідність тим, у кого її намагалися відібрати.

«Лихварство принижує та вбиває. Лихварство – це давнє лихо й, на жаль, досі приховано, немов удав, душить свої жертви. Потрібно запобігати йому, вириваючи людей із патологічних боргів, зроблених задля виживання чи порятунку своєї справи. Цьому можна запобігати, виховуючи до поміркованого стилю життя, що вмє розрізняти між зайвим та необхідним і робить відповідальними для того, щоб не впасти у борги задля придбання речей, від яких можна відмовитися», – сказав він, додаючи: «Необхідно відновити чесноту убозтва та жертвовності. Убозтва, аби не ставати невільниками речей, та жертвовності, бо від життя неможливо отримати всього. Необхідно формувати ментальність, позначену законслухняністю та чесністю, як окремих осіб, так і інституцій, посилювати присутність мотивованого волонтерства, готового послужити потребуючим».

У цьому контексті Святіший Отець зауважив, що в основі економічних та фінансових криз «завжди лежить концепція життя, яка ставить на перше місце місце прибутку, а не особу». В той час, як у

центрі економічної політики повинні бути «гідність людини, етика, солідарність і спільне добро». Від громадських інституцій очікується боротьба з причинами лихварства, між якими – патологічна залежність від азартних ігор.

«Лихварство – це великий гріх, який вбиває життя та топче гідність людей; воно є рушієм корупції та перешкодою для спільного добра. Воно послаблює також і суспільні та економічні підвалини країни. У дійсності, маючи багато бідних, багато сімей, обтяжених боргами, численні жертви важких злочинів та численних корумпованих осіб, жодна країна не є здатною запрограмувати серйозний економічний підйом, ні, тим більше, почуватися в безпеці», – підкреслив Глава Католицької Церкви.

За словами Папи, служіння організацій, що протидіють лихварству, полягає також і в тому, щоби співпрацювати у дбанні про те, аби економічно-соціальна система була людяною, щоб євангельське світло могло «просвітити серця й душі людей, як це одного разу трапилося із Заххеєм – багатим і корумпованим головою митарів Єрихону, чи з його колегою Матеєм, коли Ісус поглянув на нього з милосердям».

«Нехай же Господь надихає та підтримує цивільну владу в дбанні про те, щоб окремі особи та родини могли користатися з переваг закону, як і будь-яка інша економічна дійсність; надихає і підтримує відповідальних за банківську систему, аби вони чували над етичною якістю діяльності кредитних установ. Варто підкреслити, що чимало банків зродилися й поширилися в світі саме з метою визволити бідних із лихварства, надаючи позички без застави та без відсотків», – сказав Святіший Отець, побажавши тим, хто протидіє лихварству, «бути людьми зустрічі, слухання та близькості».

«І разом звернімося із закликом до нового економічного гуманізму, що покладе край економіці виключення та несправедливості, економіці, яка вбиває, економічним системам, в яких люди перестають бути особами, зводяться до засобів, згідно з логікою відкинення непотребу, породжуючи великі порушення рівноваги», – підсумував Папа.

Провідні американські ЗМІ проігнорували «Марш за життя» у США

Провідні телеканали у США проігнорували найчисельніший в історії цієї країни «Марш за

життя», а також перше в історії звернення діючого президента до учасників цієї маніфестації.

Сотні тисяч американців зібрались на вулицях Вашингтона та за його межами, щоб дати видиме свідчення свого прагнення захистити життя ненароджених дітей. Це був 45-й щорічний «Марш за життя» у США.

Однак «велика трійка» телеканалів присвятила всього 2 хвилини і 6 секунд для того, щоб розповісти про багаточисельне зібрання захисників життя, а також про історичне звернення діючого президента Дональда Трампа до них. Всього 126 секунд вечірнього п'ятничного

ефіру виділили телеканали ABC та NBC, а третя популярна мережа – CBS – взагалі не повідомила про проведення «Маршу».

Натомість, як інформує LifeSite News, наступного дня, в суботу, ці ж телеканали виділили втричі більше ефірного часу для того, щоб розповісти про проведення проабортного «Маршу жінок».

Минулого року під час інтерв'ю для каналу ABC президент США Дональд Трамп уже докоряв ЗМІ, що вони висвітлюють інформацію про марш на захист абортів, але ігнорують «Марші за життя».

Джерело: «Католицький Оглядач»

Глава Халдейської Католицької Церкви: Вчитися мужності від переслідуваних християн

«Нас вразило занепокоєння Папи з приводу ситуації в цій частині світу. Він добре ознайомлений із ситуацією в Туреччині в Іраку, Ірані та Сирії. Ми, християни, дуже відчули його близькість», – такими словами Глава Халдейської Католицької Церкви патріарх Луїс Рафаїл I Сако описав ставлення Святішого Отця до трагічного становища християн на Близькому Сході, яке обговорювалося під час зустрічі Папи з єпископами Халдейської Католицької Церкви, що відбулася 5 лютого в рамках візиту «ad Limina Apostolorum».

За словами Вавилонського халдейського патріарха, Святіший Отець висловив готовність підтримати ініціативи та пропозиції халдейських єпископів, спрямовані на врегулювання ситуації. «Це нам додало надії, – зазначив патріарх, – бо іноді нам здається, що ми віддалені і що ніхто не турбується про нас. Хоч ми й маленька громада, але наш внесок у Вселенську Церкву є великий. Тому інші Церкви повинні змінити своє ставлення до цих переслідуваних християн. Ці християни – ісповідники віри».

Патріарх Луїс Рафаїл I підкреслив, що Католицька Церква і Захід в цілому повинні шанувати і поважати цих християн більше, ніж будь-коли раніше. Він висловив сподівання, що вірні Халдейської Церкви залишаться на своїх землях, але додав, що без підтримки Церкви і Святого Престолу цього важко буде досягнути. «Християни Заходу повинні вчитися від іракських християн мужності, їхнього відчуття родини

й сопричастя», – зазначив він.

Халдеї – назва стародавнього народу, що мешкав на Близькому Сході, на північно-західному березі Перської затоки. Сьогодні ж цим словом означають перських та месопотамських християн, особливо тих, які прийняли унію з Римом. Сучасний устрій Халдейська Католицька Церква отримала 1830 року, коли Папа Пій VIII затвердив митрополита Івана Гормиздаса її Главою, надавши йому титул Вавилонського халдейського патріарха. Халдейська Католицька Церква поширена на території сучасних Іраку, Ірану, Туреччини, інших країнах Близького Сходу та в діаспорі. Внаслідок подій, що відбуваються в цих країнах протягом останнього десятиріччя, чимало з них емігрували. Осідком халдейського католицького патріарха є столиця Іраку місто Багдад.

Папа Венедикт XVI: Звершую внутрішнє паломництво до Домівки

«Це велика благодать, що протягом цього останнього періоду іноді трохи важкого шляху я огорнутий любов'ю, яку ніколи не міг собі уявити», – написав виступивший Папа Венедикт XVI в листі на ім'я італійського журналіста Массімо Франко – політичного оглядача часопису «Corriere della sera». Завершуючи п'ятий рік свого затворницького життя в монастирі «Mater Ecclesiae» у Ватикані після зречення з Петрового служіння, Венедикт XVI отримує листи з побажаннями та запевненнями у молитвах і підтримці. На один з таких листів він відповів: «Дорогий докторе Франко, мене зворушило, що чимало читачів Вашої газети хочуть знати, як я проводжу цей останній період свого життя. Щодо цього можу лише сказати, що в той час, як мої фізичні сили поволі згасають, внутрішньо звершую паломництво до Домівки. Для мене великою благодаттю є на цьому іноді дещо

трудному останньому відрізку дороги бути огорнутим такими любов'ю й добротою, яких я не міг навіть уявити. В цьому ж сенсі також і запитання Ваших читачів сприймаю як супровід у цій мандрівці. А тому не можу зробити нічого іншого, як подякувати, з мого боку запевняючи всім вам свою молитву. Зі ци-

рими вітаннями, Венедикт XVI».

Коментуючи на сторінках часопису цей короткий лист, Массімо Франко зазначив, що ці кілька слів, згадка про «згасання фізичних сил», визнання «внутрішнього паломництва до Домівки» з великої літери, та «дякую» на адресу читачів, передають «велику глибину». Журналіст із повагою висловився про «зразкову поведінку» Венедикта XVI щодо його наступника Папи Франциска.

«Це не здавалося очевидним, що «два Папи» у Ватикані зуміють зберегти настільки відокремлені особовості, не накладаючись чи, що гірше, не передаючи натяків на поділи. Навіть якщо й існують ймовірні розбіжності, то вони залишаються таємницею, яку обоє зберігають», – пише журналіст, підкреслюючи, що це «ознака духовної сили та покори».

Джерело: Радіо Ватикану

ЗАКЛИКИ ПАПИ ФРАНЦИСКА ПРО ТОРГІВЛЮ ЛЮДЬМИ ТА ОЛІМПІЙСЬКЕ ПЕРЕМИР'Я

Наприкінці загальної аудієнції 7 лютого Папа Франциск звернувся із закликом з нагоди Всесвітнього дня молитви й пригадує проти торгівлі людьми, що відзначається 8 лютого, в день літургійного спомину святої Джузепіні Бакіти. Тема цього річного відзначення звучала так: «Міграція без торгівлі людьми! Так – свободі! Ні – торгівлі людьми!»

«Маючи мало можливостей користуватися законними каналами, чимало мігрантів вирішують ризикнути, використовуючи інші шляхи, на яких їх підстерігають зловживання різного характеру, експлуатація та зведення у рабство. Кримінальні структури, задіяні в торгівлі людьми, використовують ці мігрантські маршрути, щоби приховати свої жертви серед мігрантів та біженців. Заохочую, отже, всіх – громадян та інституції – об'єднати зусилля для запобігання торгівлі людьми і забезпечення жертвам захисту й допомоги. Молімося всі за те, щоб Господь навернув серця торгівців людьми (що за огидне слово!) й дав надію на повернення свободи тим, які потерпають від цього ганебного лиха», – закликав Святіший Отець.

Папа також скерував свою думку до Пхенчхану в Південній Кореї, де 9 лютого відбулося відкриття XXIII Зимових олімпійських ігор, в яких взяли участь 92 країни. «Традиція олімпійського перемир'я, – сказав Святіший Отець, – цього року набирає важливого значення: делегації обох Кореї пройдуть разом під одним прапором та змагатимуться, як одна команда. Цей факт пробуджує налію на світ, в якому конфлікти вирішуються мирним шляхом діалогу та у взаємоповазі, як цього навчає також і спорт», – сказав він.

Глава Католицької Церкви привітав МОК, спортсменів, владу й народ Кореї півострова. «Всіх вас супроводжую своїми молитвами, підтвержуючи зобов'язання Святого Престолу підтримувати кожну слушну ініціативу на користь миру та зустрічі між народами. Нехай же ці олімпійські ігри стануть великим святом дружби й спорту! Нехай же Бог благословить вас і оберігає!» – побажав Папа.

ПОПРИ ЗЛИВУ, 40 ТИСЯЧ ЛЮДЕЙ ВИЙШЛИ НА «МАРШ ЗА ЖИТТЯ» В ПАРИЖІ

Сильна злива не зупинила охочих вийти в неділю, 21 січня, на вулиці Парижа, щоби взяти участь у «Марші за життя». За підрахунками організаторів, близько 40 тисяч осіб вийшли на маніфестацію, що проходила під гаслом «Від темряви до світла». Попри прикру погоду, учасники «Маршу» пройшли усім запланованим маршрутом, а сам захід тривав близько 4-х годин. Крім десятків тисяч французів, до «Маршу за життя» приєдналися кілька про-лайф груп з Нідерландів, Іспанії, Німеччини, Італії та Португалії.

Як інформує CNA, шороку у Франції проводять понад 200 тисяч абортів. Такі дані подає офіційна урядова статистика. Як зазначив речник французького «Маршу за життя» Еміль Дюпон, «важливо пробити мовчанку і говорити про наслідки абортів, про які ніхто не хоче говорити».

Окрім захисту ненароджених, цього річний «Марш за життя» наголошував також на проблемі евтаназії. Хоча активне самогубство з допомогою лікаря не є легальним у цій країні, однак у січні 2016 року було прийнято закон, що дозволяє «смертельну седацію». Тим, хто перебуває на грані смерті, закон дозволяє «важку і тривалу седацію», яку уділяють пацієнту, аж поки він не помре або від хвороби, або від голоду.

Джерело: «Католицький Оглядач»

СЛОВО БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА ДО ПАПИ ФРАНЦИСКА З НАГОДИ ЙОГО ВІЗИТУ ДО СОБОРУ СВЯТОЇ СОФІЇ

Дякуємо, що відвідали нас тут, у Римі! Сподіваємося, що цей візит є тільки першим кроком, добрим знаком Ваших майбутніх відвідин України!

Святіший Отче!

З великою радістю від імені усієї української громади в Італії, України та всьому світі, я сердечно вітаю Вас у цій символічній українській базиліці Святої Софії в Римі. Ми вітаємо Вас із відкритим серцем і відчуваємо себе зігрітими батьківською ласкою нашого отця, Святішого Отця, Наступника святого апостола Петра!

За офіційною статистикою, сьогодні в Італії проживає близько 200 тисяч громадян України, з яких третина – молодші тридцяти років. Насправді, якщо врахувати незареєстрованих осіб, то ця цифра буде

вдвічі більшою. Наші вірні в Італії утворюють 145 громад, що розкидані по всій країні, а щонеділі на Божественну Літургію збирається близько 17 тисяч осіб; на великі свята ця цифра перевищує 70 тисяч осіб. Пастирське служіння під духовним проводом владики Діонісія (Ляховича), Апостольського візитатора для українців греко-католиків в Італії, здійснюють 65 священників, яких прийняли різні дієцезії латинського обряду. Проте сьогодні не всі українські мігранти охоплені нашою душпастирською опікою.

Душпастирський осередок, який розташований при прокатедральному соборі – ректорії, перебуває в юрисдикції Римського вікаріату і надає душпастирську опіку вірним з Рима й околиць. Спільнота головно складається з одиноких жінок,

матерів, бабусь, які працюють в італійських сім'ях, доглядаючи хворих або людей похилого віку. Є багато молодих сімей з дітьми, які оселилися в Італії на постійно або знаходяться в процесі стабілізації, а також є сім'ї, які прибули з України для лікування дітей. Є також багато молоді, яка працює і навчається у різних університетах Риму. Ці особи відірвані від рідних і близьких, тому страждають від самотності, часто стазнають приниження людської гідності та зневагу з боку роботодавця. Нерідко вони позбавлені права на недільний відпочинок, не мають змоги брати участь у літургійному та суспільному житті, дбати про власні духовні потреби.

При соборі діє катехитична школа для дітей, молоді та дорослих, а також різні мирянські об'єднання, серед яких – релігійне товариство «Свята Софія», молитовна спільнота «Матері в молитві» та інші. Вони виконують важливу місію суспільного служіння, надають гуманітарну допомогу іммігрантам в Італії (регулярно збирають кошти на лікування дітей), сприяють подоланню гуманітарної катастрофи на Батьківщині, прагнуть полегшити страждання жертв війни в Україні. При соборі діє Український католицький університет, який провадить важливу академічну та наукову діяльність.

Собор Святої Софії в Римі – це особливий і символічний храм для

всієї нашої Церкви. Наприкінці 60-х років його побудував кардинал Йосиф Сліпий, наш Патріарх та ісповідник віри. Протягом 18 років він перебував у радянських концентраційних таборах. Після звільнення в 1963 році виявив бажання збудувати цю святиню, яка не тільки є катедрою нашої Церкви в Римі, але передусім меморіалом, який не дає змоги забувати про численні християнські церкви, знищені в Радянському Союзі, про мільйони жертв нацистських і комуністичних переслідувань.

Упродовж багатьох років крипта цієї базиліки була єдиним місцем, де родини могли пом'янути та помолитися за своїх загиблих рідних і близьких, не знаючи, де вони поховані, не маючи змоги зробити це на місці їхнього поховання. Серед них – блаженний мученик Омелян Ковч, одружений священник, якого стратили нацисти в концтаборі «Майданек» (Польща) за порятунком багатьох євреїв, переслідуваних у лихоліття Голокосту. У 2001 році його беатифікував святий Папа Іван Павло II під час свого історичного візиту до України, а згодом він проголошений покровителем священників нашої Церкви як автентичний її образ. У цьому таборі смерті, у пеклі на землі, писав, що бачить Бога, «єдиного і того самого для всіх – українців, євреїв, поляків, латишів і литовців» (з листа Блаженного до рідних). У пам'ять про цього свідка віри мій попередник кардинал Любомир Гузар встановив високу відзнаку, якою нагороджують багатьох людей, які в сучасному світі, пошматованому антилюдськими ідеологіями та війнами, будують мости для зближення різних Церков, релігій і народів. Саме тут, в Італії, ми хочемо, щоб наша Церква через своїх вірних і пастирів продовжувала справу блаженного Омеляна. Саме вчора у цьому соборі відбулася урочиста церемонія вручення цих відзнак. Члени комітету та особи, які мали честь їх отримати, сьогодні є тут серед нас.

Той факт, що саме тут, у крипті собору, Ви, Святіший Отче, вшануєте пам'ять Вашого вихователя в Аргентині, салезіянина, владику Степана Чміля, який упокоївся в

опинії святості, є для нас даром Божого Провидіння. Згідно з Вашим свідченням, Святіший Отче, саме через особу єпископа Чміля Ви дізналися про Українську Греко-Католицьку Церкву, про переслідування, яких вона зазнавала, і, незважаючи на це, залишилася вірною Єпископові Риму і воскресла в Божій благодаті на рідних землях 25 років тому.

Ваша Святосте! «Які гарні на горах ноги того, хто несе добру новину, хто звіщає мир, хто несе добру новину, хто звіщає спасіння», – говорить пророк Ісаїя. Підтвердження про візит Папи стало прекрасною новиною для нас. Наш народ вважає Вас справжнім посланцем і будівником миру. Миру справжнього та справедливого. Миру, якого так сильно прагнуть у нашій країні, яка вже чотири роки страждає від російської агресії, яка спровокувала у Європі найбільшу гуманітарну кризу після Другої світової війни. Це справжня війна, жертвами якої є сотні тисяч загиблих і поранених, і яка змусила мільйони людей покинути свої домівки. Це війна, про яку забула міжнародна спільнота, проте вона спричиняє все нові втрати кожного дня, зумовлені збройними сутичками, які вмирають від голоду і холоду, від жорстокої байдужості з боку сильних світу цього.

Ми вдячні Вам, що пам'ятаєте про наш народ у своїх молитвах, за гуманітарну акцію «Папа для України». Дякуємо за те, що Ви пробуджуєте совість європейського континенту, робите її чуйною до бідних, страждених, мігрантів і жертв несправедливості. Дякуємо за те, що Ви стали для нас посланцем Благої вістки Христа, за те, що проголосуєте спасіння тим, хто відчуває відчай і безнадію. Дякуємо, що відвідали нас тут у Римі! Сподіваємося, що цей візит є тільки першим кроком, добрим знаком Ваших майбутніх відвідин України!

Благословіть нас, Святіший Отче!

З синівською пошаною, глибокою єдністю та найщирішими вітаннями у Христі
† Святослав

Департамент інформації УГКЦ

СЛОВО ПАПИ ФРАНЦИСКА ДО УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ ПІД ЧАС ВІДВІДИН СОБОРУ СВЯТОЇ СОФІЇ

Ваше Блаженство, дорогий Брате Святославе, дорогі єпископи, священики, брати й сестри! Щиро вітаю вас, я радий бути серед вас. Дякую вам за вашу гостинність та за постійну вірність: вірність Богові та Наступникові святого Петра, за яку ви неодноразово заплатили високу ціну.

Входячи до цього святого місця, я з радістю вдивлявся у ваші обличчя, слухав ваш спів. І якщо ми перебуваємо тут, зібрані в братньому сопричасті, то повинні подякувати також за численні обличчя, яких тепер більше не бачимо, але які були відображенням люблячого погляду Бога на нас. Маю на увазі, зокрема, три постаті.

Перша – це кардинал Сліпий, 125-ту річницю народження якого спогадувано в році, який щойно закінчився. Він хотів та спорудив цей світлий собор, аби він сяяв, як пророчий знак свободи в роках, коли був заборонений доступ до численних місць культу. Але завдяки пережитим та пожертвуванню Господеві стражданням він приклався до спорудження іншого храму, ще величнішого та прекраснішого, будівлі з живого каміння, якою є ви (пор. 1 Пт. 2, 5).

Другою постаттю є єпископ Чміль, що упокоївся сорок років тому й тут похований. Це людина, яка зробила багато добра в моєму житті. В мені залишається незабутній спогад про те, як у юності – я мав тоді 12 років – прислуговував йому під час Служби Божої. Він навчив мене прислуговувати, читати ваш алфавіт, відповідати на Службі. Від нього я дізнався під час цього прислуговування три рази на тиждень про красу вашої Літургії; з його розповідей я отримав живе свідчення про те, наскільки випробовувалася та кувалася віра серед жадливих атеїстичних переслідувань минулого сторіччя. Я дуже вдячний йому та вашим численним «героям віри», тим, хто, як Ісус, засівали на хресній дорозі, зродивши плідний врожай. Бо справжня християнська перемога є завжди під знаком хреста – нашим прапором надії.

А третя постать, яку я хочу згадати, це кардинал Гузар (ми були введені в кардинальський сан

того самого дня), який не лише був «Отцем і Главою» вашої Церкви, але й провідником і старшим братом багатьох між вами. Ваше Блаженство, Ви носите його в своєму серці, й чимало людей назавжди запам'ятають його любов, люб'язність та чуйну й молитовну присутність аж до кінця. Незрячий, але він бачив далеко поза межі цього світу. Ці свідки минулого були відкритими на Боже майбутнє, й тому дають надію в теперішньому. Багато серед вас, мабуть, мали ласку їх знати. Коли переступаєте через поріг цього храму, згадуйте, пам'ятайте батьків і матерів у вірі, бо вони є фундаментом, на якому стоїмо: ті, хто навчив нас Євангелія своїм життям, і надалі спрямовують нас та супроводжують в дорозі.

Верховний Архієпископ говорив про матерів, про українських бабусь, які передають віру, які мужньо передавали її, хрестячи дітей. І також сьогодні добро, – а я про це говорю, бо знаю, – яке ці жінки роблять тут, у Римі, в Італії, піклуючись дітьми як доглядальниці, передають віру в рідинах, а деякі з них часто є літепними в житті віри. Ви ж маєте мужню віру. Пригадую собі читання з минулої п'ятниці, коли святий Павло писав Тимотеєві про віру його матері й бабусі. За кожним із вас стоїть мама, бабуся, що передала віру. Українські жінки – дійсно героїні. Дякуймо Богові!

На шляху вашої римської громади стабільним орієнтиром є ця ректорія. Разом з українськими греко-католицькими спільнотами всього світу, як ви влучно висловили свою душпастирську програму одним реченням: «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом». Я хотів би підкреслити два слова. Першим є зустріч. Церква – це зустріч, це місце, в якому можемо зцілити самотність, перемогти спокусу відокремлюватися та замикатися, де можемо черпати силу для того, аби перемагати замкненість у собі самих. Отже, спільнота – це місце, в якому поділяємо радощі й труднощі, куди приносимо тягарі серця, життєві незадоволення й ностальгію за рідним домом. Тут на вас чекає Бог, аби зробити стійкішою вашу надію, адже коли зустрічаємо

Господа, то все пронизується Його надією. Бажаю вам завжди тут черпати хліб для щоденної мандрівки, розраду серця, зцілення ран.

Друге слово – живий. Ісус – живий, Він воскрес та живий, і саме таким зустрічаємо Його в церкві, на Літургії, в Слові. Тож кожна Його спільнота не може не виточувати аромат життя.

Парафія не є музеєм пам'яток минулого чи символом присутності на території, але серцем місії Церкви, де отримуємо та поділяємо нове життя, що є життям, яке перемагає гріх, смерть та смуток, усякий смуток, і зберігає молодість серця. Якщо віра зроджуватиметься із зустрічі та промовлятиме до життя, то скарб, який ви отримали від ваших батьків, буде добре збереженим. Таким чином, ви зумієте запропонувати неоціненні добра вашої традиції також молодим поколінням, які приймають віру насамперед тоді, коли відчувають Церкву як близьку та живу. Молодь потребує цього відчуття, що Церква не є музеєм, що не є гробницею, що Бог не є щось далеке, що Церква жива і дає життя, що Бог – це Ісус Христос, присутній у Церкві, це Живий Христос.

Я хотів би також спрямувати вдячну думку до багатьох жінок, – хоч вже трохи говорив про це, але ще раз повторю, – які у ваших громадах є апостолками милосердної любові та віри. Ви є дорогоцінними та несете в численні італійські родини звіщення Бога найкращим з-поміж усіх способом, коли у своєму служінні опікуєтесь людьми через турботливу й ненав'язливу присутність. І це дуже важливо: ненав'язливість, служіння, свідчення: «Гляньте, яке це добра жінка» – й так передається віра. Віру треба передавати. Заохочую вас сприймати свою важку й часто мало задовольняючу працю не просто як роботу, але як місію: ви є орієнтирами в житті багатьох похилих віком людей, сестрами, які дають їм відчути, що вони не самотні. Несіть віраду та ніжність Господа Бога тим, які в своєму житті готуються до зустрічі з Ним. Це велике служіння близькості, приємне Богові, за яке вам дякую. Ви, що виконуєте роботу доглядальниць літніх людей, бачите, як вони відходять до вічності; може, й забуваєте

про них, бо з'являються інші, ще інші... Але пам'ятайте їхні імена: саме вони відчиняють вам двері там, у потойбіччі.

Розумію, що в той час, коли перебуваєте тут, ваше серце б'ється для вашої країни, й пульсує не лише з любов'ю, але й з почуттям тривоги, насамперед, через лиха війни та економічних труднощів. Я тут, аби запевнити вас у своїй близькості: я близький серцем, молитвами, близький тоді, коли приношу Євхаристійну Жертву. Під час неї благаю Князя Миру, аби змовкла зброя. Його прошу також про те, щоб ви більше не мусіли вдаватися до таких величезних жертв, аби утримати своїх найдорожчих. Молюся за те, щоби в серці кожного з вас ніколи не згасала надія, але щоб оновлювалася мужність прямувати вперед та завжди розпочинати заново. Дякую вам від імені всієї Церкви, удіяючи всім вам і тим людям, яких ви носите в своєму серці, моє благословення. І прошу вас, будь ласка – не забувайте молитися за мене!

І хочу розповісти вам один секрет. Вночі, перед тим, як іти до ліжка, та вранці, коли прокидаюся, я завжди зустрічаюся з українцями. Але чому? Бо коли ваш Верховний Архієпископ прибув до Аргентини, коли я його побачив, то подумав, що це міністрант з української церкви. Але це був єпископ! Він плідно працював в Аргентині, й ми доволі часто зустрічалися. Потім він одного дня поїхав на Синод і повернувся Верховним Архієпископом, щоб попроситися. Коли він прощався, то подарував мені ікону, невелику, як половина аркуша, Пресвятої Богородиці. В Буенос-Айресі я тримав її у своїй кімнаті й щовечора та щоранку вітався з нею. Це стало звичкою. А далі прийшла моя черга приїхати до Риму й не повернутися... Він міг повернутися, а я – ні... І я сказав, щоб мені привезли три книжки брєвіарію, які я не взяв з собою, та інші найважливіші речі, між якими – і цю ікону Богородиці Ніжності. Й щовечора, перед тим, як іти спати, цілую цю ікону, яку мені подарував ваш Верховний Архієпископ, і зранку також вітаюся з нею. Тож можна сказати, що розпочинаю та завершую день по-українськи.

Миряни про священників

Українська Греко-Католицька Церква, що вижила у катакомбах в Україні під комуністичним поневоленням, збережена по цілому світі, за часів незалежної Української Держави відроджується і переживає своє становлення. Багато праці вимагає будівництво храмів, їх облаштування і пристосування до літургійних потреб. Але не меншої, а навіть більшої уваги потребує згуртування громади, самої Церкви. Бо ж Церква – це спільнота людей, об'єднаних вірою в Ісуса Христа. Священники щоденною клопітною працею формують нашу спільноту, провадять її безпечною дорогою через загрози і спокуси сучасного життя до Царства Божого. У цій праці важливо показати, де є коріння нашої Церкви, якою тяжкою і багатотрагедальною була її історія, а також дати добрий приклад священничого служіння і чернечого послуху, глибокої християнської віри. Такий взірць подано у книжці «Скромний син землі Перемиської – отець Партеній Петро Павлик», що вийшла у львівському видавництві отців-василіян «Місіонер».

У післявоєнний час в Україні, що була тоді насильно втягнена до СРСР, комуністична гієна росте в силі. Витворюється машина тотального стеження за негідними, «ворогами народу», механізм пресингу і репресій. Людей переслідують за інші думки, за те, що взагалі думають, а не сліпо покоряються владі, переслідують за віру. Пропонують змінити «лише» підпорядкування – щоб не Римові, а Москві. Ієрархам обіцяють золоті гори, парохам – «добрі» посади. За що? Та нічого особливого – співпраця з органами, доноси на вірних, на колег-священників. Церковні провідники не погоджуються, священники відмовляються доносити. Церкву закривають, забороняють і повністю знищують в Україні. Незгодних священників висилають на Сибір, прирікають на знущання, переслідування, терор. Так Церква була обезголовлена, коли у квітні 1945 року заарештовано, піддано катуванням, знищено або заслано на каторгу увесь провід УГКЦ, насамперед – митрополита Йосифа Сліпого. Зате назовні, поза кордонами СРСР, створювалася

картина ідилії, «совєтського раю».

Частині греко-католицького духовенства дивом вдається виїхати з того «комуністичного раю» за кордон. Далеко від рідних країв українці втримують Церкву при житті, зберігають і плекають, вірять, що настане час і вона повернеться до України, розвинеться і розцвіте. Українці на поселеннях, у тому числі й духовні особи, при кожній нагоді намагаються інформувати світову громадськість і особливо впливових людей про справжній стан справ в Україні. Так, саме ченці-українці монастиря у Гроттаферраті розказали Папі Іванові XXIII про долю останнього живого Глави УГКЦ, який на той час мучився, хворий і виснажений, у таборах на Сибіру. Ця доленосна розмова (про неї також згадується у книжці) зав'язалася завдяки тому, що українці на іншому кінці світу надрукували на обкладинці журналу фотографію митрополита, зроблену на засланні, яку, в свою чергу, хтось зумів переправити з СРСР за кордон. Божою опікою митрополитові вдалося вижити, а вірні і високого рангу світові політики доклали всіх зусиль для його звільнення.

У книжці зафіксовані цінні спогади отця Партенія про повернення Патріарха з заслання і перші години й тижні його перебування у вільному світі, в

монастирі у Гроттаферраті. Читаємо також про зустрічі та співпрацю отця з переслідуваними єпископами та священниками, передовсім з Перемищани і зі Львова.

Священники, що залишилися в підсовєтській Україні, у страшних умовах постійного переслідування і реальної загрози для особистої свободи і навіть життя, намагаються практикувати своє християнство. Священники, ченці й миряни в тяжкій ситуації разом працюють на спільну справу збереження своєї віри, свого обряду. Відбуваються причастя, хрищення, нові чернечі та священничі покликання. Про це у книжці розповідає сестра Модеста Сенік ЧСВВ, що сама перейшла ті страшні часи.

Велику діяльність для об'єднання і відродження Церкви, розкиданої по всіх континентах світу, розвинув відразу після повернення з заслання митрополит Йосиф Сліпий. Він заснував Український Католицький Університет, відродив та угрунтував орден студитів. Але одна з найважливіших ділянок, у яких працював Глава УГКЦ в той час, було видання богослужбових книжок українською мовою. Це завдання він доручив своїм найближчим співробітникам, а складання і друк книжок здійснювали брати Гроттаферратської обителі, серед яких був значний відсоток українців, у тому числі й отець Партеній. Їх сюди запросив ще митрополит Андрей Шептицький.

Книжка «Скромний син землі Перемиської...» зберігає для історії вартісні спогади єпископа Гліба Лончини, що був у ті часи одним зі співробітників та учнів Йосифа Сліпого. Також сам отець Партеній розповідає про унікальну подвигницьку працю братів для добра Вселенської Церкви, відродження УГКЦ, а також для розвитку світової науки, зокрема, відновлення «Codice Atlantico» авторства Леонардо да Вінчі, здійснене українцем бр. Йосафатом Курилом, ченцем Гроттаферратського монастиря.

Без перебільшення, праця Гроттаферратських ченців із видання богослужбових книжок українською мовою заклала підвалини для пізнішого від-

родження нашої Церкви у вільній Україні. За совєтських часів більшість літургійних книг була знищена або конфіскована органами влади. Священники для служіння користувалися фотографічними копіями поганої якості або переписаними від руки сторінками Святого Письма. Митрополит Йосиф Сліпий, друкуючи духовну літературу в Гроттаферратському видавництві, частину накладу завжди наказував зберігати, щоб потім відвезти до України. Саме ці книжки стали важливою допомогою на початках відродження рідної Церкви у вільній Державі.

Видана книжка, що за своєю назвою мала б бути тільки біографічним текстом про отця Партенія, насправді є збірником важливих історичних свідчень про тяжкі страждання і дивне відродження Української Греко-Католицької Церкви. Ми пережили це все, бачили на власні очі, відчували на собі. Слава Богу, що нині є такі свідомі молоді люди, які не знали тих страхів, але розуміють важливість збереження свідчень тих, хто перейшов ті жахливі часи, і зберігають їх для майбутніх поколінь у книжках таких, як оця. Тим важливішою вона є, бо написана мирянкою про духовну особу. Це доводить, що ідеї митрополита Йосифа Сліпого про апостольське служіння мирян, спільну працю священників і світських осіб (засноване ним Товариство св. Софія) для добра Церкви, знаходять реальне втілення сьогодні, через багато років після його відходу у вічність. Книжка, попри те, що порушує такі важливі для історії нашої Церкви питання, написана простою мовою, цікаво і доступно. Вона багато і зі смаком ілюстрована, містить унікальні свідчення і рідкісні архівні фотографії, тому вартує мати її як у домашній бібліотечці, так і в катехитичних школах та бібліотеках вищих навчальних закладів не лише богословського спрямування.

Підписали:

с. Касіяна Семчак ЧСВВ, 1931 р.н.

с. Констанція Сенюк ЧСВВ, 1936 р.н.

с. настоятелька

Василія Струтинська ЧСВВ, 1973 р.н.

Хвороби uzалежнень

Названо вісім нових психічних недуг,

Хоча від різних недуг людство страждало протягом всього свого існування, останнім часом з'явилися хвороби, які ще років 20 назад було неможливо і уявити. Сьогодні найпоширенішими проблемами, які вже не заперечує офіційна медицина, визнаються синдром «фантомного дзвінка», номофобія, кіберхвороба, Facebook-депресія, інтернет-залежність, залежність від онлайн-ігор, кіберхондрія та «ефект Google».

Нові способи комунікації дозволяють людям ефективніше працювати, краще навчатися, отримувати доступ до нових відомостей та розваг, які раніше не були

доступними для них. Однак у цього явища є і зворотній бік. Інтернет і мобільні пристрої, які практично ніколи не залишають свого власника, породили нові психологічні захворювання, які офіційна медицина до недавніх пір не хотіла визнати. Огляд найпоширеніших проблем, які вже немає сенсу заперечувати.

СИНДРОМ «ФАНТОМНОГО ДЗВІНКА»

Суть хвороби в тому, що у людини з'являються слухові та моторні галюцинації, їй здається, що телефон у кишені дзвонить або вібує, хоча нічого насправді не відбувається. Формування розладу пов'язане з вико-

о. Михайло Фенканін: «Мову жестів потрібно вивчати нарівні з іноземними мовами»

З 2012 року у храмі Всіх святих українського народу УГКЦ при монастирі сестер-студиток (вул. Вічева, 2) відбувається Літургія мовою жестів. Ми часто не замислюємось над тим, наскільки важливо мати дар слуху, адже саме це дозволяє соціалізувати себе у просторі, в якому живемо. Провміння чути у суспільстві людей з вадами слуху, їхні проблеми і важливість такого служіння говоримо з отцем Михайлом Фенканіном, сотрудником храму Христового Воскресіння УГКЦ, священиком, який провадить богослужіння мовою жестів.

– Отче, перш за все, як у вас виникла ідея служити для тих, що не чують?

– Це була ініціатива самих людей. У Львові було достатньо осіб з вадами слуху, які вже у 2004 році шукали, де можна було б відвідувати такі Літургії. Спочатку такі люди зверталися до храму св. Архистратига Михаїла: там справа у лавці стояв хлопець, який здійснював сурдопереклад. На жаль, не було перекладу проповіді, а тільки богослужбові тексти. Пізніше допомагав у перекладі ще один хлопець. Його батько був адептом «свідків Єгови», мама – протестанткою. Він закінчив нашу

духовну семінарію, поїхав до Риму, скоро прибуде на служіння в Україну. Згодом у храмі Архистратига Михаїла з такими людьми працював о. Онуфрій, що проводив катехизацію.

У 2013 році мене висвятили на священика, і від цього періоду я служу Літургію для нечуючих, щонеділі об 11.30 на вул. Вічевій, 2, у храмі сестер-студиток – Всіх святих українського народу. Ми обрали таке місце, яке розташоване в центрі, щоб було зручно добиратись таким людям з різних кінців міста, а також, щоб після Літургії вони мали можливість прогулятись, випити кави. Також тут відбувається сповідь. Наразі лише Львів є таким ефективним осередком для роботи людьми з вадами слуху, хоч знаю, що ще подібна праця має бути в Івано-Франківську та Дрогобичі.

– Що вас особисто спонукало зайнятися таким служінням?

– Хоч маю польське коріння – народився у Польщі, але вирішив вчитися в Україні. Вступив до Львівської духовної семінарії Святого Духа УГКЦ. У 2009 році від УКУ побував у Літній англомовній школі. Впродовж школи я побачив, наскільки важливе служіння для нечуючих людей. Я почав займатися дослідженням цієї проблеми у семінарії – через курсову, магістерську роботу, пізніше поїхав у Польщу на ліцензіат. Там я вивчав не тільки мову жестів, але й психологію спілкування з такими людьми.

– Наскільки важкою для вивчення є мова жестів?

– Українську мову жестів я вивчив десь за місяць, хоча перед тим вивчав мову жестів польською, яка дещо відрізняється.

За статистикою, у Львові є 1200 нечуючих осіб, в області – 2500. Наші Літургії відвідує близько 1% нечуючих, що проживають у місті. На жаль, через те, що у нас у Церкві, у суспільстві є недостатнє служіння для таких людей, чимало з них потрапляють у секти. Мені б хотілося, щоб це служіння розвинулось, щоб

його підтримувала місцева влада та громада.

– Оскільки ви мали можливість навчатись у Польщі, чи можете порівняти досвід праці Церкви з такими людьми?

– У Польщі Римо-Католицька Церква близько 30 років здійснює таке служіння, у нас у Львові – лише 14 років. У Польщі у кожному деканаті, на які ділиться єпархія, є священик, який спілкується мовою жестів. Для таких людей організують прощі, реколекції, зустрічі. Тут, у Львові, я поки що один. Дякую отцю-пароху храму Христового Воскресіння, де я служу, що підтримує мене у цьому служінні, відпускає до цих людей.

– Чим відрізняється звичайна Літургія від Літургії мовою жестів?

– Перш за все священик має контакт з вірними. Священик стоїть обличчям до людей. Ми у храмі пересунули престіл перед іконостасом, і таким чином я маю візуальний контакт з вірними. Це дуже важливо, адже вони бачать, що отець безпосередньо володіє їхньою мовою, не покладається на перекладача. Це дуже зближує і відкриває людей. Вони приходять і діляться своїми проблемами. Я намагаюся синхронно молитись – звуком і жестами, адже часто приходять сім'ї, де батьки, скажімо, чують, а діти – ні.

– А як відбувається сповідь для таких людей?

– Вона є таємною, і також з допомогою мови жестів. Приміщення має бути закритим, щоб ніхто не міг відчитати жестів. Ці люди мають чимало проблем і своє особливе сприйняття світу. Часом такі люди пишуть свої гріхи на картках; пізніше я їх знищую, щоб ніхто їх не бачив.

– Ви кажете, що служіння тільки розпочалося. Що надалі плануєте?

– Хотів би, щоб для душпатрства для нечуючих був окремий храм, на базі якого функціонував би центр. Щоб більше священиків долучалося до цього служіння. Щоб також нам сприяла місцева влада – на рівні міста та області. Адже таким людям

насправді важко: вони ніби ізольовані у світі. Часто вони не можуть поспілкуватися у соціальних службах, лікарнях; у супермаркетах продавців дратує, що їм пишуть на листочках. Часто такі люди повинні винаймати перекладача, а це доволі дорого. Якимось, коли я їхав з Польщі в Україну, на кордоні мене спитали, чим я займаюсь тут. Я відповів, що служу для нечуючих. І тут миттєво прикордонники почали розмовляти зі мною мовою жестів. Я був вражений. Тож хотів би, щоб в Україні ці люди також не відчували себе ізольованими. Вважаю, що якщо ми хочемо бути європейським суспільством, то маємо знати мову жестів на рівні з будь-якою іноземною мовою.

– Отче, ви кажете, що важливо залучати дедалі більше священиків до цього служіння. Як саме?

– У майбутньому я хочу розробити спеціальні курси мови жестів для катехитів, а також семінаристів. Хотів би, щоб служіння розвивалось і зростало. Можливо, Церква покличе мене на якесь інше служіння, тому я не хотів би, щоб справа була втрачена.

– Як Церква, на вашу думку, має знаходити комунікацію з людьми, що мають особливі потреби?

– Для того, щоб такі особи входили у церковне життя, має бути катехизація. Має бути розмова за кавою – тоді відбувається зближення. Люди з вадами слуху у цьому світі відчувають себе обділеними і залишеними. Звичайно, хотілося б мати кошти на те, щоб мати можливість вивести таких людей на прощу, на реколекції. Тому зараз звертаюся до різних громадських організацій з метою підтримати цю ініціативу. Хочу створити також візуальні аудіокнижки, що будуть спрямовані на донесення для нечуючих Слова Божого. Важливо бути з тими людьми, спілкуватися їхньою мовою. Тоді вони будуть відкриватися і стануть більш активними у Церкві.

Розмовляла Юліана ЛАВРИШ,
«Духовна велич Львова»

які атакують людину завдяки інтернету та гаджетам

ристанням мобільного телефону. Адже будь-яке поколювання або легкий свербіж ми починаємо пов'язувати з дзвінком. Виявляється це захворювання на тлі стресу. Воно є досить поширеним.

НОМОФОБИЯ

Термін – це скорочення вислову «no mobile фобія». Іншими словами, це страх залишитися без мобільного телефону. У світі залишається все менше людей, які не будуть потерпати від цього розладу. У деякого через відсутність доступу до мобільного телефону (наприклад, через розряджений акумулятор) з'являється легке занепокоєння, а хтось впадає у справжню паніку.

КИБЕРХВОРОБА

Суть її полягає в тому, що

у людини з'являється головокружіння, дезорієнтація та нудота при взаємодії з певними електронними пристроями. Терміни придумали ще в 1990-х, коли з'явилися перші пристрої віртуальної реальності. Після оновлення iOS до нової версії деякі власники iPhone стали також скаржитися на нудоту. Інша назва цієї хвороби – «цифрова морська хвороба».

ФАСЕБООК-ДЕПРЕСІЯ

В Україні і Росії вона могла б називатися «депресія від «ВКонтакте», або «ефект Дурова». Суть її в тому, що люди впадають у депресію від контактів у соціальній мережі або, навпаки, від їх відсутності. Доведено, що чим більше часу молоді

люди проводять у Facebook, тим гірше їх настроєність і ставлення до свого життя. Справа в тому, що люди, як правило, викладають лише ті фотографії та новини про себе, які виставляють їх у вигідному світлі. В результаті створюється враження, що у друзів та знайомих життя краще, яскравіше і насиченіше, ніж у тебе, фото симпатичніше, фігура краща, годинник дорожчий...

ІНТЕРНЕТ-ЗАЛЕЖНІСТЬ

Це хворобливе і постійне бажання отримати доступ до мережі, яка негативно впливає на інші сфери життя, часто повністю витісняючи їх (наприклад, особисте життя чи роботу). В наукових колах сперечаються, чи

можна віднести інтернет-залежність до наркоманії, чи це лише психічний розлад.

Залежність від онлайн-ігор

Це найбільш відоме та руйнівне захворювання. Нерідкими є випадки, коли гра буквально затягує людину у віртуальний світ, внаслідок чого вона втрачає роботу, сім'ю, а часом і життя. Цей розлад волі викликає важкі депресії і може призвести до фізичного виснаження і навіть самогубства.

КИБЕРХОНДРІЯ

Людина з цим розладом вважає, що у неї є хвороба (і, як правило, не одна), про яку вона прочитала в інтернеті. В результаті здорова людина, у якої просто боліла голова, може переко-

нати себе у наявності у неї серйозних проблем. А таке переконання може негативно позначитися на здоров'ї і справді стати причиною вже реальної, а не уявної хвороби.

«ЕФЕКТ GOOGLE»

Людина з такою хворобою впевнена, що знання їй потрібні, оскільки вся інформація знаходиться всього за кілька кліків. При цьому навіть якщо хтось думає інакше, то це не дає йому імунітету від «ефекту Google». Мозок просто відмовляється запам'ятовувати інформацію, незалежно від нашої волі, знаючи, що набагато простіше буде знайти дані, ніж їх зберігати.

Джерело: istina.info

Папа і журналісти. Про ключові цінності комунікації, яких не розуміє сучасний світ

Про сатану, бісів і демонів

Христос прийшов на землю звільнити від влади сатани людство, яке мало різне розуміння про світ темних сил.

Древній Схід розумів бісів, як особистий образ багатьох темних сил, присутність яких перебуває за бідами, що оточують людей. Вавилонській релігії притаманна складна демонологія і використання численних заклинань з метою зачаклувати заклятих людей, предметів, і місцевостей; по своїй суті ці магичні образи належали до медицини, і вважалося, що кожна хвороба виникає за впливом злого духа.

На початку Старого Завіту не заперечується присутність і дія темних сил такого роду. У Святому Письмі Старого Завіту уживається фольклор, який оспівує розвалини і пустинні місця, в який присутні різного роду смуток вперемішку з дикими звірами, «волохаті демони там затанцюють» (Іс. 13, 21), мешкання шакалів, Ліліт – нічний демон пожадливі тільки там «заспокоїться і знайде собі відпочинок» (Іс. 34, 13-14). Їм відводяться прокляті місця, як Вавилон і земля Едома (Іс. 13 і 34).

Обряд очищення приписує віддати демону Аззелю козла, на якого покладені гріхи Ізраїля (Лев. 16, 10). Також стосовно хворого чоловіка побутує думка, що його оточують і мучать злі духи. На першому місці це чума (морювця), або гарячка (Вт. 32,34), що розглядаються як Божий бич, який Бог посилає на грішних людей так само, як наслав злого духа на Саула (1 Цар. 16, 14; 19, 9), та «ангела смерті» на єгиптян, на Єрусалим і на сирійське військо (Вих. 12, 23; 2 Цар. 24, 16; 4 Цар. 19, 35).

Після Вавилонської неволі більш ясним стає розмежування між світом ангельським і світом бісівським. В книзі Товіта оповідається, як чоловіка мучать біси (Тов. 6, 8), а обов'язок ангелів – з ними боротися (Тов. 8, 3).

Як бачимо, Старий Завіт говорить про існування і діяльність злих духів так ясно, як ангелів, довгий час маючи неясне уявлення про їхню природу і їх стосунки з Богом. Говорячи про них, він користується стереотипними образами. Крім цього, постійною спокусою поган було старання умиловити тих злих духів через поклоніння і приношення їм жертв, себто мати їх за богів. Ізраїль не був огорожений від такої спокуси: залишаючи свого Творця, він звертався до «чужих богів» (Вт. 32, 17), доходячи до принесення бісам людських жертв (Пс. 105, 37).

Перекладачі Біблії на грецьку мову пояснюють, що світ темних духів постійно веде конфлікт з Богом. Пізніше цей світ темних духів описується, як упавші ангели, спільники сатани, що стали його помічниками. Щоб описати їх падіння, уживаються міфічні образи, війни між світилами. Пророк Ісаїя так пише: «Як він упав з небес, о, сину зірничі досвітньої, рання зоре; ти розбився об землю, погромнику народів!» (Іс. 14, 12). Своєю гордістю вони бунтують проти свого Творця: «...хочуть вище зір Божих поставити престола свого, бути як Всевишній» (Іс. 14, 13-14). Це нечисті духи, повні гордині і розбешеності. Біси мучать людей і хочуть, щоб вони робили тільки зло. Щоб їх перемогти, потрібно читати молитви: «Цей рід виганяється

Я дуже люблю журналістів і захищаю свободу думки і слова, як також і своє право говорити вільно. І навіть коли доля закинула мене у потойбічний світ прес-служб або навіть маркетингові, я все одно пам'ятаю, хто я, звідки, і для чого вчилася. І безкінечно повторюю про те, як важливо будувати чесну комунікацію.

І тому тепер знову із подивом спостерігаю чергову істерію заголовків, зокрема, і в українських ЗМІ, щодо цілком безневинної, а й навіть надихаючої промови Папи Франциска на зустрічі з католицькими журналістами в Римі. І пробую зрозуміти, як слова Папи, який сказав про те, що «місія журналістів є однією з найважливіших у сучасному світі», могли перетворитись на щось типу «журналістів осуджує не тільки Трамп, але і Папа»?

От, до прикладу, один із таких «шедеврів»: «У цьому році журналістів осуджує не тільки Трамп. Зовсім неочікувано Папа Римський Франциск також вирішив висловити свою думку щодо праці медіа. Він розкритикував поведінку журналістів, що розбурхують старі скандали і штучно перетворюють новини у сенсації. Такі дії понтифік назвав «серйозним гріхом, який шкодить серцю журналіста і наносить шкоду іншим». Це єдине, що з цілої розмови Папи з італійськими журналістами зрозуміли автори цього дивного тексту на сайті «МедиаНяня».

Для того, щоби з'ясувати, про що насправді сказав Папа і як саме він характеризує місію журналістів, не треба дуже напружуватись, а просто відкрити джерела. Добре, що Ватикан має багатомовні медіа, і тексти доступні в тому числі й українською мовою – для тих, у кого не склалось з англійською чи італійською. Зокрема, тут читаємо багато цитат із промови Папи: «Місія журналістів є однією з найважливіших у сучасному

світі: вони покликані правильно інформувати, подавати версію фактів, якомога ближчу до реальності, пояснювати складні проблеми в доступний для широкої публіки спосіб, аби знання фахівців могли отримати широке розповсюдження».

Шкода, що цей абзац мої українські колеги зовсім не зауважили, а на наступний просто закрили очі: «В теперішньому часі, що характеризується поспіхом та тривожністю, тяжінням до сенсаційності та перебільшеною емотивністю, виникає нагальна потреба у вірогідній інформації, з перевіреними даними та новинами, що не спрямовані на те, щоб викликати здивування та хвилювати, а, швидше, на те, аби формувати в читачів здоровий критичний розум, що дозволяє їм ставити належні запитання та робити обґрунтовані висновки».

І далі: «Суспільство також потребує того, щоби скрупульозно дотримуватися як права на інформацію, так і права на гідність кожної людини, залученої в інформаційний процес, аби ніхто не зазнав шкоди за відсутності реальних і докладних доказів відповідальності». Папа закликав уникати так званих «гріхів інформації», якими є дезинформація, тобто часткова інформація, наклеп та дифамація. «Це дуже серйозні гріхи, що нищать серце журналіста та завдають шкоди людям», – цитує слова Папи Франциска Радіо Ватикану.

От, власне, і вся «сенсація». Це те, про що Ватикан говорить із року в рік – про гідність, відповідальність, повагу та свободу слова в публічному просторі. І це відбувається аж ніяк не «неочікувано». Ну, хіба для тих, хто зовсім не в темі.

От, до прикладу, цієї весни у Римі в одному із папських університетів відбудеться вже 11-й

професійний семінар для церковних прес-служб, цього разу на тему «Діалог, повага та свобода вираження на публічній арені». І прекрасно, що Церква піднімає ці теми, закликаючи до більшої відповідальності і відкритішого діалогу як церковні медіа, прес-служби чи духовенство, так і світські ЗМІ. І водночас дуже шкода, коли журналістам (підкреслюю – деяким!), яких розглядають як партнерів, колег, учасників діалогу, ці поняття настільки незрозумілі чи другорядні, що з усього папського повідомлення вони зуміли почути і виокремити лише «гріхи комунікації».

Я свідомо вибрала для ілюстрації найяскравіший приклад професійної сліпоти, що його демонструє зараз «МедиаНяня», яка мала би хоч трохи почитати перед тим, як щось писати. Але і загальний моніторинг медіа-простору показав не набагато кращий рівень обізнаності в тому, про що написали українські ЗМІ, цитуючи тези Папи. І навіть посилаючись на «The Guardian», яке, до того ж, не є першоджерелом інформації, вони не змогли точно передати месидж Папи Римського, який підносить журналістську гідність, акцентуючи на важливості їхньої місії, але не звинувачує чи тим більше не засуджує нас.

Окрім поширення фейкових новин, яке Папа назвав «тяжким гріхом», деякі інші медійники нічого важливого не побачили в його словах. Невже їм не тьохнуло від, зокрема, заклику «подавати версію фактів, якомога ближчу до реальності, пояснювати складні проблеми в доступний для широкої публіки спосіб, аби знання фахівців могли отримати широке розповсюдження».

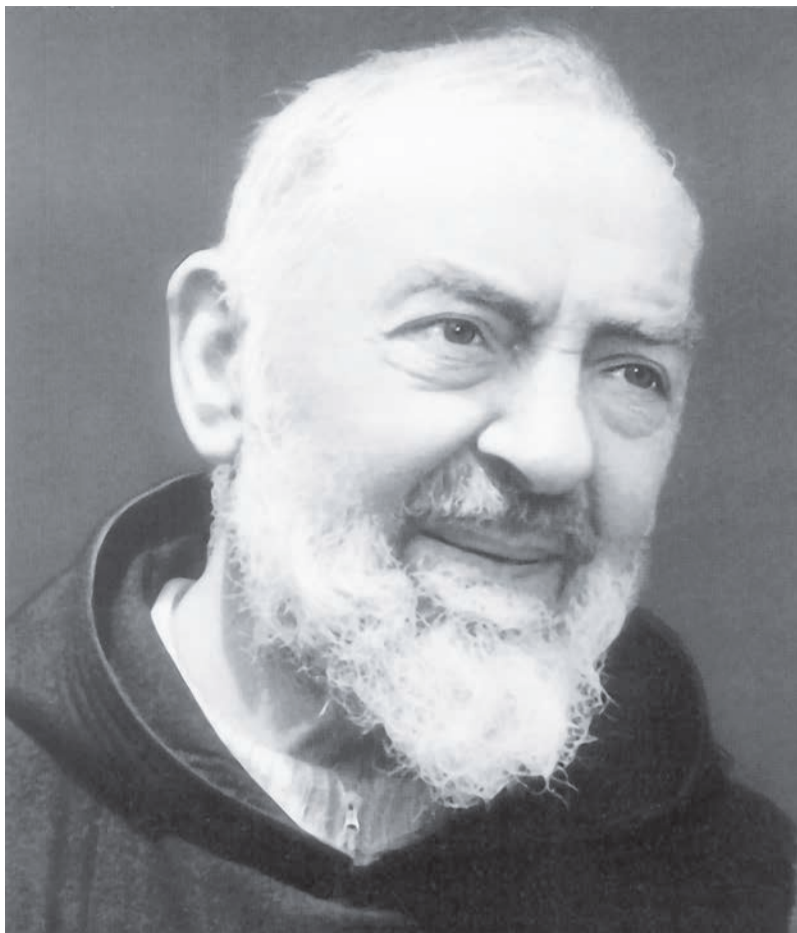
Невже тезу про безпеку фейків вони так серйозно розцінюють як наступ на себе? Невже це є визнанням тих «ключових цінностей», на яких ґрунтується їхня робота? І невже я разом з Папою і ватиканськими комунікаторами, що проголошують правду і повагу до ключових цінностей комунікації, є такими великими романтиками, яких вже не розуміє сучасний світ?

Що ж, поки мої колеги так вважатимуть, Папі завжди буде про що говорити.

Олена Кулигіна, РІСУ

20 порад від Падре Піо для страждучих

Завжди так було, що Бог посилає виняткових людей у наш світ. Ці люди – як міст між землею та небесами. Вони допомагають тисячам людей насолодитись вічним раєм. ХХ століття дало нам виняткову та унікальну особу: монаха-капуцина Падре Піо з Петрельчина, народженого в цьому невеликому місті на сході Італії та померлого в 1968 році в Сан-Джованні Ротондо. Святий Іван Павло II в 2002 році здійснив церемонію канонізації Падре Піо. Ця церемонія привернула рекордну увагу людей. Сьогодні Падре Піо вважають найбільш популярним святим в Італії.

Падре Піо отримав особливі дари від Бога, як ото бачення душі та совісті, чудодійні зцілення, біолокація, чуттєвість, чудовий запах троянд. Та понад усі був дар стигматів на його стопах, руках та боці. Протягом 50 років він потерпав від цих стигмат.

Протягом життя він написав тисячі листів до тих, кому давав духовні вказівки. Ці листи – це практичне джерело християнської мудрості, що є дуже актуальним сьогодні.

Пропонуємо нашим читачам цю невелику вибірку ідей від Падре Піо. Вони відносяться до страждань та взяті з листів Падре Піо. Ці ідеї є дуже влучні, подають нам надію та підносять наші душі.

1. «Якщо ти можеш говорити з Богом у молитві, то говори до Нього, запропонуй Йому твою вдячність і захоплення. Якщо через велику виснаженість, фізичну чи моральну, ти не можеш говорити, то не сприймай це як розчарування в путтях Господніх. Стій у кімнаті, як судовий службовець у кімнаті суду, чекаючи на звернення, та дай

знак поваги. Він побачить тебе, і твоя присутність буде приємна Йому. Він благословить твою мовчазність, і наступного разу ти відчуєш полегшення, коли Він торкнеться тебе рукою».

2. «Чим більше гіркоти ти знаєш, тим більше любові ти отримаєш».

3. «Ісус хоче заповнити ціле твоє серце».

4. «Бог хоче свою всемогутність розмістити в твоїй безпорадності».

5. «Віра є світилом, що веде духовно закинутих».

6. «В атаках пристрастей та поворотах долі нас оправдує надія Божого невичерпного милосердя».

7. «Всю свою довіру поклади на Господа».

8. «Найкраще полегшення є те, що іде від молитви».

9. «Не бійся нічого. Натомість розцінюй себе дуже везучим,

будучи вартим участі в стражданнях Богочоловіка».

10. «Бог залишає тебе в цій темряві для Його слави; там є велика можливість для твого духовного прогресу».

11. «Темрява, що інколи закриває небо вашої душі, є світлом: таким способом, коли це стається, ти віриш, що ти в темряві та маєш враження, що ти є всередині палаючого ожинника. Відомо, що коли куц ожини горить, він задимлює все навкруги, і тоді розгублений дух боїться, бо не бачить та не розуміє, що відбувається. Але тоді Бог говорить та являється до душі, котра сприймає це, розуміє, любить та тремтить».

12. «Мій Ісусе, любов є те, що підтримує мене».

13. «Щастя є тільки на небі».

14. «Коли ти почувашся недостойним, наслідуй альбатроса, що гніздиться на матках кораблів. Підніми себе вверх над землею, разом зі своїм розумом та серцем підніми себе до Бога. Він єдиний може полегшити та зміцнити тебе, допомогти витримати випробування належним чином».

15. «Будь впевненим, що чим більше зростають атаки диявола, тим ближче є Бог до твоєї душі».

16. «Благословляй Господа за твої страждання і прийми напій Гетсиманської чаші».

17. «Будь здатним терпіти гіркі страждання протягом цілого життя. Таким чином ти можеш брати участь у стражданнях Христа».

18. «Страждання, сприйняті по-християнськи, є умовою, яку Бог, творець чеснот та дарів, що дають спасіння, встановив для долучення нас до слави».

19. «Пам'ятай, що ми переможемо битву тільки молитвою. Вибір – за тобою».

20. «Молитва є найкращою зброєю, яку ми маємо. Це є ключ до Божого серця».

(Закінчення, початок на 12 стор.)

молитвою і постом». У молитві з'являється надія, що Бог приборкає сатану і його спільників, якщо зивати на поміч силу Його імені (Зах. 3,2; Юди 9). Також відомо, що святий Михаїл і його небесне воїнство ведуть безперестанну з ними боротьбу і приходять на поміч людям (Дан.10, 13).

У Новому Завіті читаємо, що Ісус Христос – Переможець сатани і бісів. Все земне життя і діяльність Ісуса Христа проходять у плані цього єдиноборства двох світів за спасіння людей. Ісус сам повстає проти сатани і перемагає його (Мт. 4, 11), а також і всіх злих духів, які мають владу над грішним людством. Таке значення багатьох євангельських епізодів, де оповідається про опанування злого силою, а саме: біснுவатий в Капернаумі (Мр. 1, 23-27); гадаринський біснуватий (Мр. 5, 1-20), дочка хананейки (Мр. 7, 25-30), юнак, що терпить припадки (Мр. 9, 14...29), німий біснуватий (Мт. 12, 22) і Марія Магдалина, з якої сім демонів вийшло (Лк. 8, 2). У всіх тих випадках Христос виганяв бісів та оздоровлював хворих (Мр. 1, 34-38).

Оздоровлюючи хворого, Ісус перемагає сатану, який думав, що він має запанувати на землі як володар. Через чоловіка, що мав духа нечистого, він сказав: «Що тобі до нас, Ісусе Назарянинне? Ти прийшов погубити нас» (Мр. 1, 24).

Влада, яку Ісус показав над нечистими, викликала у багатьох людях здивування (Мт. 12, 23), а вороги почали звинувачувати Його, що Він виганяє демонів силою князя демонів – Вельзевула (Мр. 3, 22) і казали: «Він духа нечистого має» (30 стих). А Христос дає правдиве пояснення (Мт. 12, 25-27), що Він Духом Божим виганяє демонів, і Царство Боже прийшло до людей (Мт. 12, 25-28). Демон був сильний, але його витісняє сильніший. З того моменту демонська сила виганяється іменем Ісуса (Мт. 7, 22).

Посилаючи своїх учнів на проповідь, Він дає їм владу над нечистими духами, і вони бачили, що демони їм коряться (Мр. 6, 7-13). Це – явний доказ програшу сатани (Лк. 10, 17...20). Так воно буде на протязі усіх віків – іменем Божим вірні перемагають бісівську силу, а проповідь Євангелія супроводжується чудесами (Мр.16-17).

З перших днів свого заснування Церква Христова продовжує звільняти людей від бісів. Бог руками апостола Павла чинить надзвичайні чуда – на хворих кладуть хусточки і пояси з його тіла, і вони стають здорові, а злі духи виходять (Діян. 19, 11-12). Павло наказує іменем Ісуса Христа духові-вішуну вийти з жінки (Діян. 16, 16-18). Церква захищає своїх вірних від поклоніння злим духам (Об. 9, 20), які кличуть людей до своєї трапези (1 Кор. 10, 20). Стерегтись бісівського вчення, шіль якого – завжди обманювати людей (1 Тим. 4, 1), та вершителів обманних чудес, які стоять на службі звіра (Об. 16, 13). Сатана і його слуги діють за всіма цими людськими вчинками, які противляться святому Євангелію. Навіть випробування апостола Павла приписується одному із ангелів сатани (1 Кор. 12, 7).

Дякуючи Святому Духові, тепер є можливість розпізнавати духів (1 Кор. 12, 10), і фальшиве зачарування диявольського світу вже більше не спокушає братів Христових (1 Кор. 12, 1). Ставши на боротьбу, слідом за Христом, не на життя, а на смерть, Церква Христова зберігає непереможну надію, що сатана вже подоланий і має тепер обмежену владу, а накінець як написано в книзі Об'явлення, він буде кинутий у вогненне й сірчане озеро, де і звір, і лжепророк. І будуть вони мучені день і ніч навіки віків. Амінь.

о. Степан КАШУК

Актуальна тема

Десять цікавих тез про те, як проголошують святих у Католицькій Церкві

Отець Полікарп Марцелюк, ЧСВВ, голова Постуляційного центру беатифікації УГКЦ, у програмі «Відкрита Церква. Діалоги» на «Живому ТБ» розповів про те, як проголошують святими в Католицькій Церкві.

1. Церква від початків християнства, як дорогу до наслідування Христа, подає нам досвід життя тих, хто в кожній епосі реалізував ідеал святості, аби ми бачили, що ця дорога є можливою, їх приклад життя промовляє до нас. А ми повинні за цими прикладами придивлятися, аби не загубити орієнтир.

2. Практика прослави святих окреслюється словами «канонізація», «беатифікація» з часів понтифікату Папи Урбана VIII, тобто від XVI століття.

3. Для того, щоби проголосити мученика святим, ще в часи античності вже сам факт його мучеництва, який був включений в літургійні триптихи, вважався канонізацією. Згодом єпископи виносили постаті святих на обговорення на синодах. А в XII столітті Святіший Отець зарезервував це право за Апостольським Престолом. З XVI століття Папа Урбан VIII увів практику єдиний процес канонізації, який складається із двох етапів – беатифікація (визнання блаженним для локальної церковної громади) та канонізація (визнання святим для всієї Католицької Церкви).

4. День смерті святого є днем його народження для неба і цей день вважається днем його вшанування.

5. Раніше святих проголошував, порадившись із синодом, місцевий єпископ. У Православній Церкві так це залишилося і по сьогодні.

6. У Католицькій Церкві канонізаційна практика полягає в тому, що Папа посилає своїх легатів, які на місці досліджують і збирають документи про життя, мучеництво, геройську практику чеснот.

7. У липні 2017 року Папа Франциск увів такий спосіб беатифікації, як «ісповідництво віри». Тобто блаженні, які постраждали за віру, можуть бути проголошеними ісповідниками віри. Але насамперед така особа повинна втішатися славою святості (громада вірних повинна знати день її смерті, мають бути видані книги про цю особу, свідчення про отримані ласки за її посередництвом тощо). Тоді громада подає запит єпископові, і він повинен чувати над цим процесом. Єпископ, розваживши, номінує постулятора, який збирає документи, свідчення людей, консультується із синодом, запитує думку Рима. Крім того, єпископ номінує трибунал, історичну комісію, богословів-цензорів.

8. Історична комісія збирає документальні свідчення, аналізує їх і подає життєвий профіль певного слуги Божого.

9. Богослови досліджують, чи вчення слуги Божого є відповідними до вчень Католицької Церкви.

10. Трибунал формує запитник, за яким проводиться опитування свідків.

Руслана ТКАЧЕНКО

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

Але що робити, якщо ми самі стаємо жертвами маніпулятивних технік? Ось декілька простих порад. Не довіряйте обіцянкам легкого успіху. Легкого успіху не існує. Також не існує панацеї від усіх хвороб. Відкидайте такі обіцянки і пропозиції. Якщо ви без об'єктивних причин у розмові чи після розмови з особою почуваетесь винними – це майже певний знак, що вами спробували маніпулювати. Не довіряйте також тим, хто вам лестить, навіть якщо лестощі здаються правдоподібними або подані у формі вишуканих компліментів.

І найголовніше. Якщо християнин живе активним духовним життям, то ним дуже важко маніпулювати, тому що християнство – це свобода від зла. А маніпуляція ґрунтується на тому, що використовує наші недоліки та грішні схильності. Якщо християнин активно переборює гріх у своєму житті – ним практично неможливо маніпулювати.

99. Мій добрий знайомий практикує агні-йогу, часто мене намовляє, щоб і я відвідував їхні тренінги. Не знаю, чи варто мені зайнятися цією системою самовдосконалення, оскільки часто від знайомого чую речі, які відрізняються від того, що говорять у Церкві.

– Якщо ви хочете залишитися в Церкві, тобто і надалі бути християнином, то мусите собі усвідомити, що агні-йога та християнство несумісні. Агні-йога, або Жива етика – це синкретичне вчення, яке побачило світ

Обережно, секти!

(Закінчення, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)

з-під пера Ніколая Реріха та його дружини Єлени Реріх.

Доктрина Реріхів ґрунтується на принципах далекосхідних релігійних понять. Із далекосхідних релігій Реріхи взяли поняття безособової божественної енергії, яка пронизує світ. Як і в близькосхідних релігіях, ця енергія має два аспекти – позитивний і негативний. Але світ Реріхів – не статичний світ далекосхідних релігій. Це радше світ німецького філософа Гегеля, оскільки ця енергія – не тільки джерело світу і не тільки керує ним, – вона, впливаючи на матерію, також спричинює організовану еволюцію матерії від грубих до більш досконалих форм.

Вже у цих своїх аспектах вчення Реріхів відкидає Бога-Творця, відкидає істину, що Бог – Особа, а не безособова сила. Тобто це вчення заперечує основні переконання християнської віри, яка визнає те, що Бог створив світ з нічого і що Бог є один єдиний у Трьох Особах.

Виникнення свого вчення Реріхи пов'язували з одкровенням якогось невідомого духовних сутностей та таємничих гімалайських учителів. Послання реріхівських вчителів до В.І.Леніна розкриває антихристиянську сутність цих вчителів, їхню ненависть до християнства, та містить заклики до вождя радянської імперії якнайшвидше знищити християнство на російських теренах, оскільки воно є ворогом прогресу. Дуже сумнівно, щоб із такого джерела діяли сили добра. Якщо вчення Реріхів і має якісь духовні корені, то їх слід шукати радше у темному світі демонічних сил ненависті до християнства, аніж у розкриті предвічного Добра.

100. За допомогою яких критеріїв можна розпізнати, що рух, який

позиціонує себе як католицький, справді таким є?

– Насамперед такий рух не має ознак сектантського угруповання, а саме:

1) не маніпулювати свobodною людською волею, зокрема, не застосовувати «бомбування» любов'ю та інфор-мацією;

2) не вимагати від членів звузити свій інформаційний простір;

3) не маніпулювати людською свідомістю;

4) не мати авторитарного лідера;

5) не сприймати агресивно церковну єрархію.

Крім того, маємо чітко означені критерії автентичності саме католицьких організацій, рухів, спільнот тощо, які подані в пост-синодальному повчанні Святішого Отця Папи Івана Павла II «Вірні Христу миряни – Про покликання і послання мирян в Церкві й світі», чи «Christifideles laici» (п. 30). Цей документ дає нам п'ять доволі чітких критеріїв церковності мирянських організованих груп:

1. Прагнення до християнської святості стоїть на першому місці й виявляється у плодах Святого Духа.

2. Відповідальність в ісповіданні католицької віри, що виявляється у прийнятті й поширенні істини про Христа, про Церкву й людину, у цілковитому послухові Учителю Церкві.

3. Свідчення тривкої і переконливої спільності в синівській відданості Папі, нашому Патріархові й місцевому єпископу.

3. Узгодженість та участь у здійсненні апостольської мети Церкви.

4. Активна присутність у суспільстві в служінні повного достоїнства людини.

НЕДІЛЯ ЧИ «НЕ ДІЛАЙ»?

Нещодавно польський сейм ухвалив законопроект про заборону торгівлі у неділю. У документі передбачено чималі штрафи для порушників – від 1 до 100 тисяч злотих, тобто від 7 до 700 тисяч гривень в українському еквіваленті. У такий спосіб польська влада впроваджує в дію заповідь «Пам'ятай святий день святкувати».

Очевидно, що кожен християнин має виконувати Божі заповіді. Зрозуміло, що у християнській державі уряд може ухвалювати подібні закони. Проте постає питання: чи є тоді християнською спільнотою, коли виконує заповіді з державного примусу? Чи є держава християнською і демократичною, якщо встановлює подібні закони? Чи не набирає це все ознак тоталітаризму?

До прикладу, в Україні теж є торговельні фірми, які не провадять діяльності у неділю. Зокрема, у Львові уже багато років не працює у неділю один чи два ринки, окремі продуктові та частина промислових магазинів. Для їхніх власників не потрібен спеціальний закон про заборону торгівлі у неділю. Це, очевидно, є їх переконанням. Тому залишається відкритим питання, чи допоможе стати справжнім християнином урядова заборона торгувати у неділю? Чи краще слідувати традиції

наших предків, які не працювали у день, який називали неділею, що означало наказ: «не ділай!»?

Здається, що довговічнішим є те, що існує на переконаннях, а не на державному примусі, чи не так? А Ви як думаєте, шановний читачу?

Софія Височанська, «Католицький Оглядач»

Свідчення про зцілення від алкозалежності

Звати мене Ярослав, мені 35 років і я алкозалежний. Народився в місті Львові, у сім'ї алкозалежних людей. З дитинства побачив всю «красу» такого життя. Батьки напивалися і починали з'ясовувати стосунки, я втікав до сусідів і думав, що ніколи не буду таким, як вони.

В 13-річному віці вперше спробував алкоголь, як і всі у той час, на дні народження. Спочатку пив, щоб здаватися «крутим», і в стані алкогольного сп'яніння було легше спілкуватися з дівчатами. Потім пішов на роботу – там теж усі вживали, а я не хотів здаватися «білою вороною», та й пив за компанію, а з часом – вже й під час роботи. Багато разів виганяли з роботи, але це не зупинило мене вживати спиртне. Я намагався перестати випивати, але мене вистачало лише на декілька днів, а

потім – все спочатку, як по старій схемі.

Звісно ж, я вірив в Бога, але з часом, коли я залишився один, без підтримки рідних і друзів, я почав зневірюватися. З'явилось переконання, що Бог допомагає тільки кращим, багатим, в кого все є, а бідним – ні.

Врешті моє пияцтво привело до того, що я пропив батьківську хату. Мені довелося ночувати в притонах, тинятися по вулицях, я крав тільки для того, щоб було за що випити. Я зневірювався в Господі ще більше і все менше вірив у себе. Я хотів чимшвидше померти.

У цей час і сталося Боже чудо. Я зустрів отця Тараса – священника з нашої парафії. Він поговорив зі мною і запропонував допомогу, скерувавши мене в загальноцерковний реабілітаційний центр

«Назарет». Я й далі не вірив, що мені щось зможе допомогти, і їхав просто, щоб на деякий час відійти від вживання і такого життя.

У «Назарет» я приїхав майже голий і босий, вщент розбитий; була одна порожня всередині моєї душі. Перебуваючи тут, я побачив, що змінити життя можливо. Головне – вірити в себе і в Божу ласку. Цей центр заснований на засадах програми 12 кроків, де в основі лежать духовні принципи.

Сьогодні я не вживаю алкоголь вже понад вісім місяців. У мене є віра і надія на щасливе та тверезе життя. Я знову віднайшов стосунки з Господом. В мене є мрії і плани на майбутнє, нові друзі і вірна підтримка.

Вдячний всім, хто це прочитав і сповнився бажанням змінити своє життя, або допомогти в цьому іншим.

Ангел-охоронець

а тому: жити, як всі; робити, як всі і виглядати, як всі. Я тоді вчився в 9 класі, і пам'ятаю, що був щиро здивований могутньою силою дії алкоголю. Була розгубленість і був жах, «добрий» алкоголь, який раніше приносив ейфорію, виявився справжнім злом.

У 90-ті роки сутужно стало з роботою, з грошима, а ще почалися скандали з жінкою, через її алкоголізм. Життя не покращувалося, приносило все нові і нові «сюрпризи». З керівника середньої ланки на заводі, вимушений був піти працювати санітаром моргу. Запої посилювалися, а терміни між ними скорочувалися. Я підійшов до межі, за якою була прірва неповернення до нормального стану. Переді мною стояла чітка алкогольна дилема: «якщо алкоголь заважає роботі, то або кидай пити, або кидай роботу». Певно, дійшов до того стану, коли почав усвідомлювати своє безсилля перед алкоголем, і безперспективність моєї боротьби з ним. Це усвідомлення і стало поворотним моментом на шляху до одужання. Якось я йшов по пустинній вулиці і все навколо сірого кольору, який навіював сум. Тоді, раптом, підніс очі до неба і сказав: «Боже, якщо ти мене чуєш, зроби

щось зі мною, бо я вже зайшов у глухий кут і більше не бачу виходу з нього!». Це було сказано дуже щиро, на грані істеричного відчаю і експресивно. Хоча, на той момент був агностиком і в церкву не ходив, та й до Бога не звертався, але, все ж був почутий. Раптово прийшла думка, ніби чийсь слабкий голос, сказав: «Ти смертельно хворий. Ти залежний від алкоголю». Мене охопив жах, ніби полуда спала з моїх очей, я чітко і ясно побачив те, що ховав від себе. Тут прийшла дуже проста відповідь: «Не пий. Ти маєш не вживати алкоголь до кінця свого життя». «І це все? Не вже так просто?» І тоді накотила хвиля жалю до себе: «як я тепер буду жити без алкоголю? Я абсолютно не був готовим до змін у своєму житті, а ще й таких радикальних. Мені стало дуже сумно, і, мабуть, відчувши цей мій сум, мій Ангел – Охоронець заспокоїв мене і сказав, що, незабаром, я знайду шлях, який приведе мене до нормального життя і, що все буде добре. З цієї останньою думкою прийшло полегшення і заспокоєння, я спокійно заснув. А коли ранком пробудився, то вже знав, що я не один і, що зі мною все буде добре.

Віктор К.

Насправді, повертаючись у минуле, перший крок – визнати своє безсилля перед алкоголем, зі мною виконав ангел-охоронець. Це він, в один із кризових моментів мого життя, прийшов на допомогу. Він просвітив мене своєю мудрістю, пояснив усе простими словами, та на превеликий жах, я тоді зовсім не знав, що робити з тією інформацією. Та все ж, вона дуже допомогла мені у майбутньому.

Познайомився з алкоголем ще в юнацькі, а може й дитячі роки. Взагалі, я намагався бути таким, як усі, не бути «білою вороною»,

«Патріархат – це та форма існування, яка дозволяє Церкві розвиватися». Кілька тез про патріархат УГКЦ

Активність та діяльність мирян є важливою складовою для відновлення наших традицій та побудови патріархату УГКЦ. Так вважає голова Українського патріархального товариства Андрій Сороковський, який був гостем програми «Відкрита Церква. Діалоги». Під час прямого скайп-зв'язку зі США відомий юрист та історик розповів, наскільки важливо для УГКЦ мати власний патріархат і що стоїть на заваді його проголошення.

Патріархат – це традиційна форма церковного устрою в Східних Церквах. Для нашої Церкви це було би дуже корисним і потрібним, оскільки це визнання незалежного розвитку, свідчення нашої зрілості, активності та важливості для світу. Патріархат – це та форма існування, яка дозволяє Церкві розвиватися. Церква самостійно здатна вирішувати свої проблеми і приймати важливі рішення, щоб замість неї цього не робили інші.

Найбільш відомий, хто підтримував патріархат УГКЦ, був Блаженніший Йосиф Сліпий, проте ця ідея існує вже кілька століть. Ще у XVII ст. була спроба створити патріархат спільно з православними, але ця спроба не вдалася.

Визнання патріархату і його творення – це не одне і те ж. Блаженніший Йосиф Сліпий у 1975 році пішов шляхом творення патріархату зсередини, а офіційне визнання «згори» (Папою Римським або Вселенським Собором) мало стати завершенням цього процесу. Були подані різні причини того, що стоїть на заваді проголошення патріархату УГКЦ, проте чи були вони правдивими, сказати важко. Одна з вимог – Церква повинна існувати на своїй території. За радянських часів УГКЦ була офіційно заборонена, але після легалізації з'явився інший аргумент – що Церква ще не готова і незріла. Ще одна причина, яка існує від 60-х рр. – це ватиканська дипломатія стосовно СРСР, а тепер Росії. Москва постійно погрожує розірвати дипломатичні стосунки через підтримку УГКЦ.

Проблема в тому, що ні «церковна», ні «державна» Москва не бажає, щоб існував Український патріархат. Навіть по-сьогодні лідери Російської православної церкви вважають, що унія була помилкою, і греко-католики не повинні існувати. На їхню думку, ми маємо стати або римо-католиками, або повернутися в лоно Православної церкви. І тут вони явно мають на увазі не Константинопольський патріархат.

Варто звернути увагу на інший вимір патріаршої Церкви. Буде вона визнана патріархатом чи ні, та все ж таки важливо її розбудувати. Мирянам активніше брати участь в церковному житті, вивчати й відновлювати власну літургійну традицію, а також розвивати екуменічний діалог між православними та греко-католиками.

За матеріалами Департаменту інформації УГКЦ

ЗАГАЛЬНОЦЕРКОВНИЙ РЕАБІЛІТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР "НАЗАРЕТ"

ДОПОМОГА ЗАЛЕЖНИМ ВІД АЛКОГОЛЮ, НАРКОТИКІВ ТА АЗАРТНИХ ІГОР

ПРОГРАМА ЗРЦ "НАЗАРЕТ" БАЗУЄТЬСЯ НА МОДЕЛІ ТЕРАПЕВТИЧНОЇ СПІЛЬНОТИ ТА ВКЛЮЧАЄ В СЕБЕ ТАКІ ЕЛЕМЕНТИ:

- ▶ ПРОГРАМА "12 КРОКІВ"
- ▶ ГРУПОВА ТА ІНДИВІДУАЛЬНА ПСИХОТЕРАПІЯ
- ▶ ДУХОВНЕ ЗРОСТАННЯ
- ▶ ФОРМУВАННЯ НОВИХ ЦІННОСТЕЙ
- ▶ АКТИВНИЙ ВІДПОЧИНОК
- ▶ СІМЕЙНА ТЕРАПІЯ
- ▶ ПРАЦЯ З РІДНИМИ

КОНТАКТНА ІНФОРМАЦІЯ:

TEL: 0 (99) 661 66 78
TEL: 0 (63) 554 87 78
TEL: 0 (67) 679 05 06
E-MAIL: RC.NAZARET@UKR.NET
WWW.NAZARET.ORG.UA

Такі очевидні чинники як ізоляція від патологічного середовища, здобуття необхідного досвіду і надбання соціальних навичок, нові знайомства, постійна підтримка, можливість продовження навчання після проходження курсу – є величезною перевагою ЗРЦ "Назарет"

ПАСТИР І ВІВЦІ – ЦІКАВІ ФАКТИ

Біблія говорить про те, що Бог – наш Пастир і що Він ставиться до нас як до своїх овець, які відчайдушно потребують Його турботи (Мк. 6, 34). Образи, які Ісус використовує в цьому вірші, були добре зрозумілими для тодішніх мешканців Юдеї, адже вівчарство було одним із головних занять в регіоні. У кожному селі було кілька отар, які на ніч зганяли до загального загону, а в загоні завжди знаходився сторож, що чатував біля воріт. Він закривав на ніч ворота й охороняв овець від злодіїв, розбійників та хижаків. Вранці ж приходили пастухи і кликали кожен своїх овець по імені: «Чорне вухо! Білоножке! Ліній! Всі – за мною, сьогодні трава надзвичайно смачна!» Впізнавши голос свого пастиря-пастуха, вівці одразу ж прокидалися й одна за одною виходили із загони; решта же продовжували мирно спати.

В Ізраїлі пастухи йшли перед вівцями і вели їх голосом, а не батоном чи палицею. Трави росло не дуже багато, тому доводилося переходити від одного пасовиська до іншого. Якщо вночі отара залишалася в полі, то пастух майстрував для овець загін, розкладаючи по колу камені, після чого запускав туди овець, а сам лягав у проході.

Вранці він виводив овець на пасовище, а ввечері перед входом оглядав кожну, заліковував рани, змащував лікувальними мазями, і тільки після цього пропускав до загону. Ні вночі, ні вдень він практично не спав, адже мусив оберігати овець, годувати їх та піклуватися про них.

У багатьох вівчарів зазвичай могло бути кілька овечих отар, і тоді ці люди наймали пастирів. Але на найманців не можна було вповні покластися, оскільки ті працювали заради грошей, а коли нападав хижак чи розбійник, то найманець утік і залишив стадо. Лише пастух-власник міг ризикувати собою заради отари, яка для нього – саме життя.

Вівці справді мають дивну здатність упізнавати свого пастуха, і пастухи знають це. У них особливо розвинений слух, і вони покладаються повністю на пастуха. Без нього отара не зможе сама знайти пасовисько, без нього вона просто загине. В овець зір є не дуже добрим, і в будь-який момент котрась із них може застрягти в чагарнику або власти в яр. І лише пастух здатний розшукати та врятувати таку вівцю.

Саме тому Ісус порівнює Своє служіння людям з роботою пастуха. Ісус каже прямо, що Він є справжній добрий пастир, на якого ми можемо покластися. Всі ми повинні прийняти Ісуса як свого доброго Пастиря і Спасителя, слухати Його голос кожного дня, спілкуватися з Ним і слідувати за Ним в Царство Небесне.

Коли до поїльних воріт підганяють велику отару, а через кілька хвилин туди приходять ще дві отари, то всі вівці перемішуються так, що їх неможливо розділити. Але коли вівці нап'ються і пастухи починають кликати своїх, кожна овечка йде на голос лише свого пастуха. І дивна річ: вівці ніколи не плутають голос свого пастуха з голосами інших.

Взимку, коли отару замітає снігом, тварини обов'язково розбігаються. Але якщо вони бачать стоячого пастуха, то оточують його з усіх боків і стоять на місці. А досить пастухові лягти на землю, щоби сховатися від хуртовини, як вівці одразу ж розбредуться в різні боки і загинуть від хуртовини. Траплялося, що пастухи так і замерзали, стоячи на ногах, намагаючись врятувати овець. І коли заметіль закінчувалася, а на допомогу приходили інші пастухи, то вони могли знайти овець, що щільно збилися одна до одної; при цьому ніхто з них

не загинув, окрім пастуха.

Пастух бавиться зі своїми вівцями, щоби скоротати час. Він вдає, ніби тікає від них. Та вівці незабаром наздоганяють його й оточують з усіх боків, бекаючи і кружляючи від радості. Вони знають, що їхній пастух не залишить їх і не покине.

А ще вівці відрізняються від інших стадних тварин тим, що завжди йдуть за пастухом, який йде попереду стада. Корови або, наприклад, козли слухаються пастуха лише тоді, коли він підганяє їх ззаду батоном.

Вівці часто збиваються зі шляху і не можуть самостійно знайти дорогу додому. Тому багатьом відомий образ пастуха, що шукає вівцю, яка заблукала.

Ще один цікавий факт: якщо вівці пасуться на відкритій чи неогороженій території, то вони збиваються в купу, тільки тоді відчувачи себе у безпеці. Але якщо територія огорожена хоча б невеликим парканом, то вівці, бачачи цю огорожу, вільно розгулюють, відчувачи себе захищеними.

Вівці мають слабе уявлення про висоту поверхні і не відчують перепадів місцевості. Через це вівця намагається уникати тіней або різких контрастів між світлом і темрявою; вона завжди рухатиметься в напрямку світла.

Вівці мають відмінний слух. Вони чутливі до високочастотного шуму більше, ніж люди. Тому вівцям стає страшно від гучних звуків.

Коли вівця з якоїсь причини опиняється на спині, то ніколи самостійно не зможе перевернутися в нормальне положення. І якщо вона лежатиме на спині досить довго, то може померти.

Тетяна АРЧІБАСОВА
bible-facts.ru

Вітаємо

ювілярів!

У березні святкують ювілеї:

35-річчя священства – о. Микола БАЛУХ (12.03)

20-річчя священства – о. Андрій ДИКИЙ (15.03)

20-річчя священства – о. Андрій КЕНДЗЬОР (15.03)

20-річчя священства – о. о. Юрій ЛІСЬНЬОВСЬКИЙ (29.03)

5-річчя священства – о. Андрій ПАВЛІВ (31.03)

55-річчя уродин – о. Любомир ОРТИНСЬКИЙ (13.03)

55-річчя уродин – о. Роман ЛУКОВСЬКИЙ (29.03)

50-річчя уродин – о. Володимир ВІТОВИЧ (08.03)

50-річчя уродин – о. Володимир МАРУШЕЧКО (21.03)

45-річчя уродин – о. Руслан ГРЕХ (03.03)

40-річчя уродин – о. Ігор РАНЦЯ (08.03)

40-річчя уродин – о. Олег КІНДІЙ (23.03)

Курс приготування наречених

До святого Шайнства Подружжя
при Львівському Архiepархіальному
Центрі у 2018 році

Початок кожного нового курсу припадає на:

15 січня	16 липня
29 січня	6 серпня
26 лютого	27 серпня
19 березня	17 вересня
16 квітня	1 жовтня
7 травня	22 жовтня
21 травня	5 листопада
4 червня	26 листопада
2 липня	

Зустрічі відбуваються за адресою:

пл. Св. Юра 5

Початок о 19.00 ном. тел 0673704696

Попередньо записуватись не потрібно!

Запис проводиться на першій зустрічі кожного курсу

Трапезна «СВІТЛИЦЯ»

Трапезна «Світлиця» пропонує страви, виготовлені професійними кухарями. Враховуючи Ваші побажання ми розробляємо індивідуальне меню комплексного триразового харчування. А також організуємо:

- каво-перебри
- кейтеринг
- фуршетти і банкетні заходи індивідуальним замовленням

КОНФЕРЕНЦ-сервіс

Для учасників заходів наукового плану надаємо послуги конференц-сервісу. У приміщенні Центру є чотири конференц-зали (місткістю 16, 25, 45 та 80 місць) з сучасним обладнанням (мультимедійним проектором, екраном, фліпчартом, озвученням та можливістю підключення синхронного перекладу).

ПРОЖИВАННЯ та відпочинок

До Ваших послуг номерний фонд Центру, що налічує 49 номерів класу «Стандарт» та «Люкс» і вміщає понад 100 осіб.

В усьому Центрі та на його території доступний Wi-Fi free. Для гостей подорожуючих власним транспортом на території є стоянка для автомобілів та автобусів (щодобова охорона).

Для Вашого використання - капличка блаженного священномученика Микити Будки

Бажаючи насолодитися чистим повітрям та чудовими краєвидами лісу, ми запропонуємо відкрити літню терасу та альтанки. Для активного відпочинку - волейбольне та баскетбольне поля, дитячі гойдалки, кімнати відпочинку з більярдом і настільним тенісом.

КАПЛИЧКА на першому поверсі Рекреаційного Центру

Рекреаційно-відпочинковий центр «Світлиця» Львівської Архiepархії УГКЦ.
Львів-Брюховичі, вул. Широка, 4. Довідка: www.svitlycia.org.ua; тел. (380-22) 244-81-02

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
Заступник редактора:
Олена КУНИНЕЦЬ
літературний редактор
Святослав СМУК,
більдредатор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. +38(032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net
<http://www.meta-ugcc-lviv.com>

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. №